

ISSN 1334-4498

Sluga Božji **DOBRI**

God. XXXVI. (2007.), br. 1(139)
Cijena 10 kuna

GLASILO VICEPOSTULATURE
SLUGE BOŽJEGA

OTAC **ANTIĆ**

**Korizma –
Gospodinovo
vrijeme (4)**

**S o. Antićem nositi
svoj križ (6)**

**Za duhovnu obnovu
svećenika (11)**

**Magistar – to je
njegovo ime (12)**

**Obilježje Antićeve
karizme (14)**

POHVALE SV. FRANJE ZA SVE ČASOVE

Presveti Oče naš,
Stvoritelju, Otkupitelju i Tješitelju naš!
Koji jesi na nebesima u anđelima i u svetima,
prosvjetljujući ih da spoznaju, jer si ti, Gospodine, svjetlost,
'rasplamsavajući ih u ljubavi, jer si ti, Gospodine, ljubav;
nastanjujući se u njima i ispunjavajući ih do blaženstva,
jer si ti, Gospodine, vrhovno dobro, vječno dobro,
od kojega je svako dobro, bez kojega nema nijednoga dobra.
Sveti se ime tvoje neka zasja u nama poznavanje tebe,
da spoznamo koja je širina tvojih dobročinstava,
duljina tvojih obećanja, uzvišenost veličanstva i
dubina tvojih sudova.

Dodi kraljevstvo tvoje da ti svojom milošću
u nama vladaš i činiš da mi dođemo u tvoje kraljevstvo,
gdje je jasno gledanje tebe, savršena ljubav prema tebi,
blaženo drugovanje s tobom, vječno uživanje tebe.

Budi volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji
da tebe ljubimo svim srcem
uvijek misleći na tebe svom dušom,
tebe uvijek želeći, svim umom usmjeravajući
prema tebi sve svoje nakane i u svemu tražeći tvoju čast,
i svim svojim silama upirući svu snagu i osjećaje duše i tijela
na pokoravanje tvojoj ljubavi,
i ne na drugo i da svoje bližnje ljubimo kao same sebe,
svim silama privlačeći sve tvojoj ljubavi,
veseleći se dobru drugih kao svojemu,
i trpeći u bolima drugih,
i ne nanoseći nikomu nikakvu uvredu.

Kruh naš svagdanji daj nam danas,
svojega ljubljenoga Sina,
Gospodina našega Isusa Krista daj nam danas,
na spomen i na razumijevanje i poštivanje ljubavi
koju je imao prema nama, i onoga što je za nas rekao,
učinio i pretrpio.

I otpusti nam duge naše, po svomu neizrecivomu milosrđu,
po snazi muke tvoga ljubljenoga Sina,
Gospodina našega Isusa Krista i po zaslugama i zagovoru
preblažene Djevice Marije i svih svetih tvojih.

Kako i mi otpuštamo dužnicima svojim,
i što ne oprštamo potpuno, ti, Gospodine,
učini da potpuno oprostimo, da istinski zbog tebe
ljubimo neprijatelje i da ih kod tebe pobožno zagovaramo,
da za зло nikomu ne užvraćamo zlom
i da nastojimo svima u tebi koristiti.

ne uvedi nas u napast skrivenu ili očitu, nenadanu ili žestoku.
Nego izbavi nas od zla prošloga, sadašnjega i budućega.
Amen.

Spisi svetoga Franje i svete Klare, Mostar-Zagreb, 2003., str. 263-265.

**Sve su se generacije triju
redova sv. Franje napajale
njegovim evanđeoskim
životom, dok ga je o. Antić
do vrhunca naslijedovao -
ispunio i ostvario.**

NASLOVNA STRANICA: Petar
Barišić, O. A. Antić, skulptura u
bronzi, Veliko Brdo 2005.

Iz sadržaja

Pohvale sv. Franje za sve časove	2
Za "Antićeve 07. - korizmu i za čitatelje	3
Korizma - Gospodinovo vrijeme	4
Za pashalno trodnevlje	5
Ponijeti svoj križ i uzljubiti ga	5
S ocem Antićem nositi svagdanji svoj križ	6
Euharistijski lik fra Ante Antića	8
Dobrom fra Anti Antiću	9
Sluga Božji Ante Antić - "hodao pred Gospodinom" (1)	10
Uz 90. obljetnicu svećeništva sluge Božjega	11
Magistar - to je njegovo ime (1)	12
Antićevi dani - Sluga Božji	13
Obilježje Antićeve karizme i njegovo shvaćanje kršćanstva (1)	14
Sluga Božji u Drnišu i okolini	16
Popodnevni život i rad o. Antića	17
Antićevih deset zapovijedi za poglavare	21
Tragovi istine	22
Povjesna i edukativna izložba	23
Pisma - uslišanja - zahvale - preporuke	24
Uz 800. obljetnicu rođenja sv. Elizabete	26
Naši pokojnici	27
Nove sličice Sluge Božjega	31
Obnovljena Vicepostulatura i soba Sluge Božjega	31
Proslavljena obljetnica prijenosa tijela	31
Proslava za "Antićevo 2007."	32

God. XXXVIII. (2007.) Broj 1 (139)

Za sve što se u ovom glasilu navodi ili nazivlje "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista: Provincijalat Provincije Presvetog Otkupitelja

Trg Gaje Bulata 3 - 21000 Split

Osnivač lista: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35 - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik: Fra Vladimir Tadić

telefon: (01) 46 60 031, tel./fax: (01) 4649793

Broj računa: 2390001-1100028072 (Hrvatska poštanska banka)

Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 10000 Zagreb

Prijelom: Tiskara Denona Lektor: Prof. Domagoj Grečić

Grafički i likovno uredio: Marijan Osman

Cijena ovom broju 10 kuna, Godišnja pretplata: za Hrvatsku 40 kuna, za Europu 10 eura. Za prekomorske zemlje 15 USD

Tisk: DENONA Zagreb

ISSN 1334-4498

Uvodna riječ

Za "Antićevo 07. - korizmu i za čitatelje"

Kako vas, cijenjeni čitatelji, izvijestisimo u prošlom broju DOA (br. 2/06.), evo nas s novim formatom i u novom ruhu glasila Sluge Božjega. Nadamo se da ćete ga s bogatijim sadržajem u svoje srce prihvati, pročitati i kod štovatelja o. Antića preporučiti i širiti za veći rast glasa svetosti Sluge Božjega kod nas Hrvata i u svijetu.

Ovaj broj izlazi za "Antićevo 2007.", uz 42. obljetnicu blažene i svete smrti poniznoga i dobroga fra Ante, koju ćemo svečano i pobožno komemorirati (1. - 4. ožujka) sa trodnevnicom i rođendanom Sluge Božjega za nebo (4. ožujka - pročitajte PROGRAM "Antićevo '07.").

Nadamo se da će vam glasilo "Dobri otac Antić" postati još draže, ugodnije i privlačnije kao i izvor za upoznavanje i naslijedovanje o. Antića, njegovih velikih kreposti.

Nudeći vam po Sluzi Božjem korizmenu meditaciju "S ocem Antićem nositi svagdanji svoj križ, za uzdignuće i spas bližnjih", preporučujemo da ne propustite to pročitati za vaše duhovno napredovanje te bolji, radosniji i osmišljeniji kršćanski život uz druge pobudne članke poznatih i nepoznatih štovatelja Sluge Božjega (dr. A. Sekulića, dr. fra B. Dude, dr. Ž. Mardešića-Jukića, pok. fra Ivana Bakovića i prijatelja iz Makarske) kao i spomene na vrijedne pokojnike. Posebno citajte riječi iz fra Antine duhovne i bogate baštine.

Svima vama blagoslovljenu KORIZMU, ANTIĆEVO 07. i SRETAN USKRS!

Urednik

KORIZMA - GOSPODINOVO VRIJEME

i naše najdragocjenije i najspasonosnije vrijeme

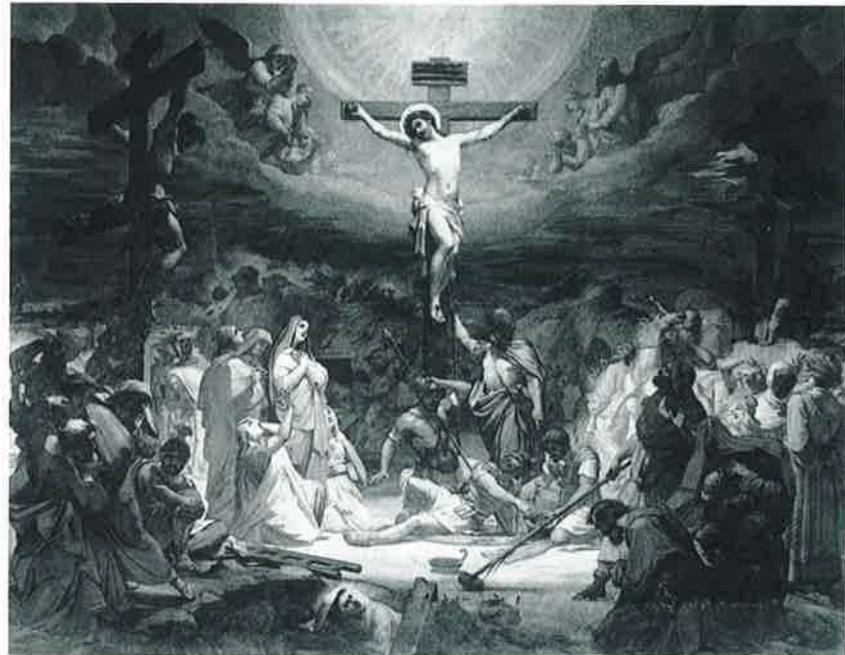
Ovo sveto vrijeme nutka me ne da Vas posjetim u Gospodinu. Istina, sve vrijeme kroz čitavu godinu za nas je spasonosno i korisno jer uvijek treba da vršenjem svojih staleških dužnosti ugadamo Bogu i tako stičemo zaslugu za nebo. Sve je vrijeme Gospodinovo jer nam u svako doba i svaki čas daje svoje svete milosti i darove s kojima se možemo okoristiti za ovaj i za vječni život: sve je vrijeme tijekom godine i naše vrijeme jer u njemu mi možemo i moramo se služiti onim milostima koje nam dragi Bog daje i tako se obogatiti zaslugama za kraljevstvo nebesko.

Ali ovo sveto korizmeno vrijeme na osobito je način Gospodinovo, a za nas još dragocjenije jer će nam u njem dati Gospodin više svojih svetih milosti, osobito ako mi budemo tim milostima odgovarali.

Ovo je vrijeme kad je Gospodin Isus umro za nas na križu da nas otkupi i spas; ovo je vrijeme njegove svete muke, vrijeme spasenja. Zato treba da se što bolje pripravite da možete proslaviti Uskršnje Gospodinovo čistom dušom i da možete reći da ste uskrsnuli sa Kristom.

A jer se i pobožnih duša uhvati svjetska prašina, potrebno je očistiti svoje srce od bezbrojnih pogrešaka i nemarnosti koje su se možda uvukle u Vašu dušu pa da uzvišenu tajnu Muke Kristove proslavite očišćenim tijelom i dušom.

S ovom nedjeljom počinje vrijeme koje je na pose-

"Dodoše, dakle, vojnici i prebiše goljeni prvome i drugome koji su s Isusom bili razapeti..." (Iv 19, 32-37)

ban način određeno da se u njemusponjemo Muke Gospodinove. Dobro je promišljati njegovu svetu muku. To nas promišljanje uči kako ćemo nositi svoj vlastiti križ i kako ćemo što savršenije slijediti i u svemu naslijedovati trpećega Krista.

Promišljanje Muke Isusove odcjepljuje nas od grijeha, od svjetskih stvari i njegovih ispravnosti, a usađuje nam u pamet vječne istine po kojima moramo urediti svoj život.

Sjećanje na Njegove slete boli potiče nas da svoju dušu uresimo krepostima i da se neprestano sjedinjavimo s Bogom. Uči nas trpjeti i moramo snositi sve križeve i težine koje nas u životu snalaze.

Promatrajte, dakle, Kristovu Muku i pristupite ovih dana što češće na svete sakramente. Uđite u njegovo

Božansko Srce i tu ćete naći pravi razlog svim Njegovim bolima, poniženjima i svemu trpljenju: "Iljubio me je i predao je sebe za mene", piše sv. Pavao Galačanima (Gal 2, 20). A Efežanima veli: "Krist nas je ljubio i predao sebe za nas kao prinos i žrtvu Bogu na ugodni miris" (Ef 5,2).

Pomislite i na boli Bl. Djevice Marije. Ovih svetih dana češće joj recite: "Rane drage, Majko sveta, Spasa za me razapeta, tisni usred srca mog." Preporučite se njoj i njezinom Sinu da s Vama neprestano upravlja onako kako će svesti na veću slavu Božju, a na Vaše lično posvećenje i spasenje.

Sa Isusom i Marijom blagoslivlja Vas, sve Vaše, Vaše poslove, napore i križeve, Vašu djecu u školi."

Fra Ante Antic

ZA PASHALNO TRODNEVLJE

U vrijeme smo kada je naš Božanski Spasitelj pokazao najveću ljubav prema nama. Ta se ljubav pokazala bilo pri ustanovi Presvete Euharistije, bilo u Njegovoj presvetoj muci. Mysterium Crucis et Mysterium Eucharistiae tako su usko povezani da jedan prepostavlja i tumači drugoga.

Ova presveta Otajstva najviše posvećuju dušu i Boga proslavljuju. Isus hoće da ih se vazda sjećamo. Po ovim sv. otajstvima mi smo sjedinjeni s Njime i postajemo dionici cijelog Njegova sv. života i svih Njegovih otajstava. Želim Te upozoriti i na još jedno otajstvo ljubavi, a to je: na Veliki četvrtak - natalis calicis - dies natalis est etiam sacerdotici. Tu es sacerdos. Dakle, porođen si iz ljubavi uoči muke Gospodinove. Zamisli se u ovu divnu ljubav Božanskog Srca i promišljaj kroz ove dane veličinu ljubavi u muci pri ustanovi Presvetog Sakramenta i pri ustanovi Tvo- ga svećenstva.

Fra Ante Autio

(AP I/11)

Čestitam Vam i želim Vam: Sretan Uskrs! Pobjednik smrti i pakla uvijek u Vama pobjeđivao, trijumfirao i oduševljavao Vas da Ga sve savršenije naslijedujete! "Težite za onim što je gore, a ne za onim što je na zemlji!" (Kol 3,2).

Kroz sve ove dane do Bijele subote čitajte i razmišljajte svaki dan: Kraljevski put svetog križa (Nasljeduj Krista, knjiga 2. glava 12).

Gorljivo molimo i postoјano se mrtvimo da nas Spasitelj primi i pogleda: "Skrušene srcem i ponizne duhom", kako

je molio Danijel prorok. Nado-knađujemo za bezbožnost i za nevjero. Molimo s Marijom za pobjedu Njezinog Bezgrešnog Srca u svijetu.

Blagoslivlja Vas,
čestita i
moli se za Vas

Fra Ante Autio

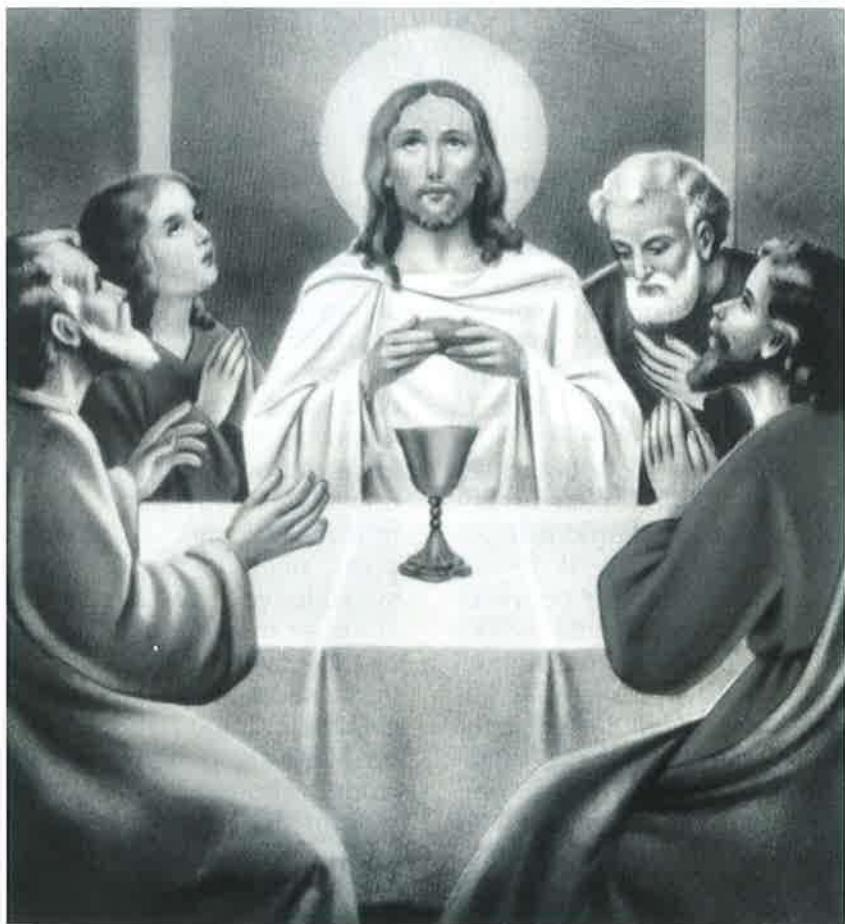
PONIJETI SVOJ KRIŽ I UZLJUBITI GA

Uzeti na se svaki dan svoj križ i poći za Isusom, mirno i šutke vršiti dnevne dužnosti i svoje posle, ne odgovarati na razne upadice i zafrkavanja, na nikoga se ne tužiti, svako-

mu pomoći, ne puštati se osjetljivosti i raspoloženju - eto mira u kući, u zajednici, eto vredine, veselja i radosti. Kada mi uzljubimo križ i poneseemo ga za Isusom i s Isusom, mi onda najviše radimo na našem duhovnom životu, mi najviše tada radimo na našoj redovničkoj savršenosti i sličnosti s Isusom. Kada pouzdano i predano uzmemu i nosimo svaki dan naš dnevni križ, tada mi ravno slijedimo Isusa i postajemo njegovi pravi učenici i ljudi po srcu Božjem.

Fra Ante Autio

AP 11/1,17

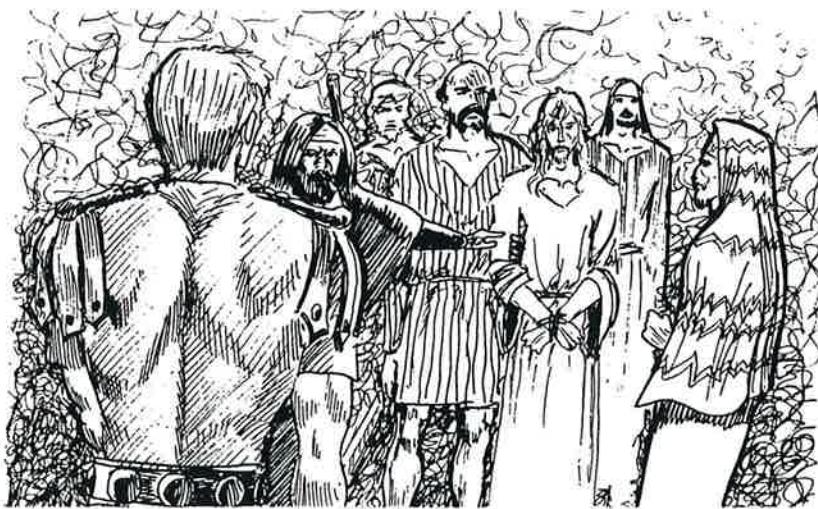

Njegovo nas tijelo za nas žrtvovano u pričesti krijepli, a krv za nas prolivena od svih grijeha čisti (Predslovje presv. Euharistije)

S ocem Antićem nositi svagdanji svoj križ za uzdignuće i spas bližnjih

S početkom svete korizme, na Čistu srijedu ili srijedu Pepelnice, Crkva, Božji narod na zemlji svake godine započinje najozbiljnije i najsvetiye vrijeme svoga obraćenja, pokore i spasenja, tj. vrijeme duhovne priprave i obnove za vazmeno (pashal-

dan da uskrstne" - dodajući također svima: "Hoće li tko za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka danomice uzi ma križ svoj i neka ide za mnom ... Ta što koristi čovjeku ako sav svijet zadobije, a sebe sama izgubi ili sebi nau di" (Lk 9, 22-23. 25).

no) otajstvo koje obuhvaća Križ i Uskrsnuće. Tako u ovom za Crkvu najvažnijem vremenu trebao bi si svaki kršćanin objasniti za plodni svoj duhovni život značenje Križa za koji je dobiti sluga Božji fra Ante Antić napisao: "Križ je škola naše svetosti."

Ali da za svoje dobro, za svoje spasenje i spasenje naših bližnjih, shvatimo Križ putem oca Antića, tj. da je Križ škola naše svetosti - posvećenja - normalno je da svatko Križem pomišlja na muku i smrt Kristovu, da je i naš ljudski svaki križ uključen u cijeli Isusov zemaljski život, djelovanje i spasenje, jer je - nai me - Isus rekao i za ova vremena svim svojim učenicima: "Treba da Sin Čovječji mnogo pretrpi, da ga starješine, glavari svećenički i pismoznaci odbace, da bude ubijen i treći

Doista, po tim Isusovim riječima naše korizmeno vrijeme, koje ima cilj da nas pripremi doživjeti i živjeti u našem životu Isusovo vazmeno otajstvo, tj. biti dionik vazmenog otajstva, za nas vjernike - kršćane - to znači ne samo biti pripreman, ako i kada to Bog hoće, na iznenadno i veliko trpljenje, čak i mučeničku smrt za Isusovu stvar, nego to znači i naše svakodnevno nošenje križa, što bi se moglo i reći svakodnevno življenje na Isusovu putu, na Isusov način i u snazi i rasvjetljenju života od Duha Svetoga, tj. upravo kako je živio i hodao životom dobri i vjerni sluga Božji o. Antić.

A to za sve Kristove vjernike uistinu u prvom redu znači živjeti aktivnu i Kristovu ljubav prema svakom čovjeku, posebno prema onim s

kojima se mi kršćani - vjernici - neprestano susrećemo ili stalno živimo, a naročito prema onima koji su na bilo kakav način u životu i svijetu prikraćeni, mučeni, progonjeni, kažnjeni... ili žive na margini života. Naš dobiti otac Ante Antić, noseći svoj svagdanji i teški križ u redovničkom i svećeničkom životu, upravo je živio i do vrhnuna svoje ljubavi je prema Kristovu križu ostvarivao i ostvario aktivnu i evanđeosku zapovijed ljubavi prema svim ljudima, a posebno prema onima s kojima se u životu i djelovanju susretao i naročito onima koji su od njega tražili bilo kakvu duhovnu ili materijalnu pomoć. O tome svjedoče sva svjedočanstva o najvećem stupnju herojskih kreposti koje je postigao noseći svagdanji svoj križ.

Otcu Antiću je - ističemo - veoma dobro znalo da je Gospodin Isus ljubio sve svoje do kraja, kako piše Pismo: "one u svijetu, do kraja ih je ljubio" (Iv 13,1) pa je Isus zato s pravom mogao i narediti svim ljudima: "Kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge" (Iv 13, 34b-35). Da li doista, upitajmo se češće, svi znamo da smo Isusovi učenici ili to možda nažalost nismo doznali?

Kroz sva četiri evanđelja veoma jasno možemo dozнати i vjerovati da su svi ljudi uviđek donekle Isusovi, bez obzira jesu li ili nisu kršteni (usp. Opći sud; "pred njim će se skupiti svi narodi, a on će ih razlučivati" (Mt 25, 31-46), jer se Isus za sve ljudi pa i

za nekrštene žrtvovao na drvetu križa, prikazavši svoju božansku krvavu žrtvu na križu nebeskom Ocu za spasenja svakoga čovjeka, a dao je za sve svima svoja božanska otajstva (sakramente) da po njima svakom čovjeku pruži pomoć i sigurnost spasenja, tj. vječni život i slavu. Od te Kristove žrtve na drvetu Križa na Kalvariji, Križ će trajno ostati znakom našega otkupljenja a sveti sakramenti u Crkvi sredstva spasenja.

Pa da bismo u suvremenom svijetu indiferentizma, sekularizacije i globalizma poput sluge Božjeg oca Antića mogli svetu korizmu u duhu vjere i Kristove ljubavi shvatiti i prihvatići, kako ju je Sluga Božji najintezivnije živio i ostvarivao za sebe i braću ljudi u svim pobožnostima prema Kristovu križu, muci i smrti kao i predubokoj i nadnaravnoj, stvarnoj i realnoj Isusovoj poniznosti u Euharistiji, njegovoj trajnoj nazočnosti, u poklonima pred tabernakulom; potrebna nam je u korizmi i pomoći i snaga Duha Svetoga kako bismo u nevoljama i patnjama braće oko nas pružali najpotrebnija svoju pomoć, da svoga bližnjega u oskudici možemo ohrabriti, pomoći ili uzdici u ljudskoj vrijednosti i dostojanstvu, posebno kada već imamo toliku našu braću i sestre koji svednevice posrću i padaju u iskvarenim djelima naravi, zloče, psovke, nepravde, brakolomstva, nemoralja, srdžbe i mržnje, sramoteći i ponižavajući svoju ljudsku narav, poziv, dostojanstvo ili svoje vjersko uvjerenje. Potrebno je i za njih još jače uzljubiti i nositi svoj svagdanji križ po primjeru Kristovu da se i oni obrate i spase te novo postanu dostoјna djeca Božja i Kristova braća i sestre.

Pomagati takvima znači slijediti Isusa kod nošenja

svoga svakidašnjega križa za druge - bližnje. Tako se svjedočno i rasvjetljeno kao Kristovi sljedbenici možemo i mi solidarizirati s patnjama, nevoljama naših bližnjih, ići za Isusom noseći svoj spasiteljski križ s njime koji je, jer Bog bijaše s njime, "prošao zemljom čineći dobro i ozdravljujući sve kojima bijaše ovlađao davao" (Dj 10, 38). Isus je noseći svoj križ išao s ove zemlje k Ocu, preko križa i smrti do slave uskrsnuća, a to je svakoga dana bio spasonosni put i sluge Božjeg oca Antića do najvećih vrhnaca života koje je ostvario svojim svakidašnjim križem za sebe i braću, ljudi.

Salvador Filipe Jacinto Dalí (Katalonski nadrealist) Crtež razapetog Krista 100x120 cm u predvorju Newyorškog zatvora Rikers Island. Procijenjen 1985. na 175.000 \$. Ukraden, a lopov je original zamijenio kopijom. Danas cijena crteža dostiže preko pola milijuna dolara. A svaki kršćanin bi morao znati da je kristova smrt na Kalvariji božanske neizmjerne vrijednosti svakome čovjeku.

Neka nam svima tako korizma bude blagoslovljeno, milosno i spasenjsko vrijeme Kristove ljubavi prema nama kako bismo i svi mi postali dionici vazmenog otajstva, posebno po svetoj euharistiji - misi.

Tu uvijek možemo kao Božji narod na putu uvijek

blagovati Božjega Jaganjca kod sv. pričesti da se u sebi sami obilježimo Krvlju Jaganjčevom koja se na križu prolila za grijehu i spasenje svijeta, a tako i sami možemo u ovome svijetu i danas biti nositelji Jaganjčeve uloge u svakodnevnom životu briga i potreškoća svoje braće.

Da, zaista, kod svih naših teškoća i svagdanjeg križa koji nosimo, Isus nas u euharistiji, koju je ustanovio uoči svoje muke i smrti, na Veliki četvrtak, pozvao da budemo u svojoj sredini drugi on, bar u nekoj sličnosti s njime kao Jaganjac Božji.

Nas kod svete pričesti uvijek hrani i krije s svojim tijelom i napaja svojom krvlju da živimo u slobodi djece Božje, boreći se protiv zla, grijeha i iskvarenosti u svijetu i pomažući najpotrebnijima oko nas, a osobito onima koji zbog grijeha gube ili su već izgubili svoje ljudsko i kršćansko dostanstvo.

Iznijesmo evo ovdje nekoliko zrelih misli za našu svetu korizmu, doista potrebno i spasonosno vrijeme obraćanja i osobnoga i naših najbližih. Pobožnosti križnom putu kao i nošenje svoga križa sa slugom Božjim ocem Antićem, koji je klicao od radosti: "Križ je škola naše svetosti", ako se i mi po križu željno predamo Isusu, možemo uistinu i njime doživjeti duhovno preporođenje i biti u svijetu novi uskrsni i uskrišeni ljudi, u sebi oslobođeni od spona zla i grijeha, sposobni za stvarno i realno svjedočanstvo da je već smrt za nas pobijedena i da smo po Raspetome i Uskrslome Spasitelju na putu milosti, radosti i Punine Života.

Neka vam svima u ovim mislima bude sretna korizma i blagoslovljena sveta vazmena otajstva!

A.V.T.

EUHARISTIJSKI LIK FRA ANTE ANTIĆA

Dr. Ante
Sekulić

Prolazio je našom domovinom od sunčanog zavičaja do našeg velegrada; prolazio je kraj nas, kraj svojih sagrađana, miran, sabran; neobično blag. U posljednjim desetljećima svoga života udario je - kako netko reče - svoje sjedište u ispovjedaonici Gospe Lurdske i u govornici franjevačkog samostana u Vrbanicevoj ulici.

Majčina dobrota i muževna odlučnost

Prepoznali su ga, jer taj tako vidljivo u Boga uronjeni čovjek, koji je hodao među nama kao živa i neprestana molitva; taj prirodni njegov pogled, koji je, Bogom ravnijetljen, na najveće čuđenje, a kadikad i zaprepaštenje, znao čitati sakrivenе tajne srca; taj pognuti svećenik koji čedno gleda pred se; a proročkom vidovitošću zna pokazivati put u budućnost; a nadasve ta neiscrpiva, majčinska dobrota, združena - ako je trebalo - s muževnom odlučnošću i energijom oca i čovjeka koji je svjestan da govori u Božje ime; sve je to privlačilo k ocu Antiću velik broj duša.

Među onima, koji su osobno poznavali fra Antu Antića sazrijevala je spoznaja i uvjerenje: Sve ono čime smo zadivljeni u životu i djelovanju našeg velikog pokojnika patri Ante Antića smatram da

je plod tjesnog sjedinjenja i mističnog jedinstva s Bogom do kojega je on došao po savršenoj ljubavi koja je u njemu bila i kao "ignis iconsumens"- vatra što dušu čisti i preobražava u tolikom stupnju, da - prema sv. Pavlu - više ne živi čovjek nego Krist živi u njemu ...

O dobrom o. Antiću su razmišljali, o njemu sudili, njemu se obraćali brojni, jer je skromni franjevac već u mladim danima spoznao pravo izvorište, okrepnu i snagu osobne izgradnje - Svetohranište. God. 1927. odlučio je mladi redovnik: "Osobito ču nastojati oko pobožnosti prema Presv. Sakramentu..." Svetohranišni Krist, Bogočovjek pod prilikom kruha središte je života svakoga, poglavito svećenika.

Kad je fra Ante u zreloj dobi, kao iskusni učitelj novaka i bogoslova svoje Provincije upućivao mlađe sve-

ćenike u život, govorio im je, da je životno središte svećenika Euharistija, a "to je središte puno ljepote, puno veličanstvenih odnosa, orijaških razmjera koji sežu u Vječnost."

Fra Antin, naime, put k Središtu, k Vječnosti ima jasno načelo: "Biti kao Isus, biti Isus uvijek i svagdje." Više je puta istaknuta u člancima i životopisima kristocentričnost dobrog oca Antića: "Gdje god radite, s kim god radite, nosite svagdje Isusa, mir i dobro." Nema franjevačke kristocentričnosti bez Euharistije, ni dobrog oca Antića bez Utamničenika Svetohraništa.

U životu, u stalnoj težnji za sličnosti s Kristom, fra Ante posebice njeguje pobožnost prema Isusu u Presv. Sakramentu.

Nutarnja čežnja za svetohranišnim Kristom

I druge upućuje k Svetohraništu. Uvijek. U svim prigodama: u teškoćama, u zanosima; u sumnjama i tjeskobama; uvijek.

U osobnom životu njegova je o. Antić - kako je spomenuto - posebnu ljubav prema euharistijskom Kristu. Prema svjedočanstvu njegova redovničkog subrata fra Nikole Gabrića: "Isus u sv. Hostiji bio je sva njegova ljubav." Spomenuti redovnik u svojim neobjavljenim (i dosad nepoznatim) bilježkama i svjedočanstvima ističe da je "Svetootajstveni Isus privlačio nekom neodoljivom snagom" fra Antu, koji je pred Svetohraništem "rastao u ljubavi", stjecao jakost, prosjećenost; ne može se utvrditi, pripominje spomenuti redovnik, koliko je vremena dnevice fra

"Isus, naš život"

Ante provodio pred Svetohraništem, ali "živio je za Isusa" i provodio je "život u sjeni Euharistije".

Čini se uputnim spomenutim bilješku i svjedočanstvo poznatog franjevca u svetištu čudotvorne Gospe Sinjske, fra Nikole Gabrića: "Pred Svetootajstvom klečao je malo pognuto, nepomično, neobično sabrano. Nije dizao očiju, nego dugo i dugo ostao je zdubljen u razmišljanje. (...) Ako je bio blizu sv. Hostije ili pred izloženim Svetootajstvom, njegovo držanje, njegovo lice, njegov pogled imali su svetački izgled koji je teško opisati. Kad je dijelio sv. Priběst, pričesne je riječi izgovarao nakon posebnom ljudskošću i slatkošću..."

Nutarna čežnja za svetohranišnim Kristom nalazila je svoj odraz u njegovu vanjskom ponašanju. Kad se pak fra Anti pruži prigoda, želi tada i druge upozoriti na dužno štovanje utamničene Ljubavi.

Nadobudni fra Nikola je zabilježio zgodu kada su klerici prenosili (preseljavali) kapelicu. Kao magister fra Ante je nadzirao prijenos, ali je upozorio klerika koji je uređivao tabernakul: "Znaš, lijepo Mu uredi; što je moguće ukusnije i čistije, da bi ovo malo prebivalište bilo što do stojnije Njega." A jedna skromna redovnica, pozvana da svojom izjavom i svjedočenjem pridonese obol proučavanju života i rađa ugodnika Božjeg, napisala je doslovce: "Sama pojava davala je dojam da je sav uronjen u veliku Tajnu Presv. Euharistije. To poštovanje iskazivao je Isusu i kad je bio udaljen od Presvetoga. Primjerice, čuvao se da ne okrene leđa na onu stranu gdje se nalazili svetohranište.

Koliko je o. Antić ljubio Presvetu Euharistiju pokazuje i ova slika u njegovoj sobi da je mogao svakog sata po cijelom svijetu suočećati sa svetom misom

Fra Antina uputa mladim vjeroučiteljima

Pri dolasku na sv. ispo vijed vjernici su ga često našli u crkvi ili kapeli. Imali su dojam da je njegova vjera u Isusa prisutna u Presv. oltarskom Sakramantu bila tako živa da je s Njime općio kao s Osobom."Fra Antin franjevački subrat i kolega napisao je da zahvaljuje Bogu što ga je "preko fra Ante privlačio k sebi". Snagu svoje osobnosti crpaо je fra Ante iz vjere, ufanja i ljubavi, a ljepotu i bogatstvo svoje duše, svoga bića krijebio je i jačao iz ljubavi prema euharistijskom Kristu. Njemu, središtu i punini života želio je što vjernike služiti, svojim pak životom svjedočiti ljubav, a djelima pronositi slavu njegovu. Službu Vječnosti, vjernost Gospodaru vjekova, dosljednost na putu Ljubavi potvrdio je fra Ante priznanjem:

(Nastavak u idućem broju)

Dobrom fra Anti Antiću

Slugo Božji, oče Ante,
Po dobroti tebe pamte.
Pobožan si Trojstvu bio,
u Njem' biti samo htio.

Razmatra'si i molio,
Jer si Krista ti ljubio.
S Njim si pričat posve znao,
Svu je tebi milost dao.

Za to ti je slao ljudi,
Da križeve tebi nude.
Strpljivo si sve slušao,
Utjehu si svakom dao.

Međusobno sve si veza
Razborit si kod svih biva.
Kad u jade netko padne,
Po teb' milost Bog mu dade.

Svestrana je pomoć bila,
Privrženost tvoja htila;
Djelatnici raznih zvanja
Hrliše ti sa svih strana.

Časnim sestrām', redovnicim,
Biskupovim svećenicim
I roditeljim' vođ' si bio,
Svim' si Božju ljubav li.

Služio si svima Bogu,
Za to tebi klicat mogu:
Sluga Božji ti si bio,
Milost svakom isprosio.

Činio si Božja djela,
Providnost je uvijek htjela;
Bolesne si ti uzdizao
Što Bog htio, ti si dao.

Isus te je uslišio,
Sluga Božji, svima bio;
Nebeske nam dare prosi
Po Mariji ti isprosi!

Fra Stojan Damjanović

Sluga Božji Ante Antić - "hodao pred Gospodinom"

Fra
Bonaventura
Duda

Naš poznati profesor u miru, dr. fra Bonaventura Duda, teolog, bibličist, pisac brojnih izdanja, franciskolog, istraživač i promicatelj franjevačke i hrvatske hagiografske duhovnosti i misli... u više se pri-goda istakao po svojim propovijedima i člancima o sluzi Božjemu Ocu Antiću, a osobito u istražnom sudskom procesu (kauzi) kao svjedok (na više od 130 stranica) o svetosti života oca Antića. Zato je u svojoj knjizi "Sveci i blagdani franjevačkog kalendara" opisao ukratko i životopis Sluge Božjega, radosno iščekujući njegovu beatifikaciju.

Ime o. Ante Antića prvi put je odjeknulo - među Hrvatima, "kandidatima oltara" - u bazilici sv. Petra u Rimu 30. travnja 1979. godine. Bilo je to prigodom velikoga hrvatskog hodočašća Stolici sv. Petra u "Branimirovoj godini", tj. u povodu 1100. obljetnice pisma pape Ivana VIII. hrvatskom knezu Branimiru. Zagrebački nadbiskup Franjo Kuharić u svečanoj je adresi predstavio papi Ivanu Pavlu II. značenje ove tisućustote obljetnice kao i zavjetnu misao koja nas je tada dovela u Rim, k nasljedniku sv. Petra. U toj je besjedi rekao: "Zah-

valjujemo za proglašene i neproglashedne svece i blaženike koji su bogatstvo naše duhovne baštine. I u ovome dvadesetom stoljeću imamo niz kandidata oltara... To su sluge Božje: pomoćni biskup zagrebački Josip Lang (+1924.); provincijal franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu Vendelin Vošnjak (+1933.); gorljivi apostol vjernosti Kristovu namjesniku na zemlji mladi profesor Ivan Merz (+1928.)... U Zagrebu je na glasu svetosti umro 1965. godine i franjevac Ante Antić, a u Varaždinu 1952. godine majka Klaudija, uršulinka. Iz prošlog stoljeća navodim ime sjemeništarca Petra Barbarića" (Glas Koncila 1979., 10., 6.). To će kardinal Kuharić ponoviti pred Svetim Ocem i u zagrebačkoj katedrali, 10. rujna 1994. godine.

Antić se rodio 16. travnja 1894. godine u Šepurinama na otoku Prviću, ali je bio zavičajen u Zatonu kraj Šibenika, kako me nedavno poučio šibenski biskup mons.

Ante Ivas, nekoć zatonski župnik. Bio je šesto dijete od njih osmoro, već prije rođenja zavjetovan sv. Anti. Zarana je ostao bez oca. Godine 1906. polazi u franjevačko sjemenište i gimnaziju u Sinju. Zarana je zapažen kao dječak tihe ali zanosne pobožnosti, sklon razmišljanju, a ipak ni najmanje ukrućen ili nedređen. Naprotiv, očitovao je povremeno i vatreni temperament. S osamnaest godina

ušao je u franjevački red, kao novak na Visovcu. Njegov "magistar", učitelj novaka, piše poglavarima da je fra Ante "vrlo točan u svemu te sve obavlja iz uvjerenja". Na Visovcu je položio prve zavjete na blagdan Rana sv. Franje 1912. godine. Nastavlja studij filozofije i teologije u Zadru i u Makarskoj (1912.-1918.). I opet, posjedujemo svjedočanstvo njegova magistra: "Dužnosti na dlaku vrši. Pri izvršavanju istih pokazuje pravo prosvijetljeno duhovno shvaćanje redovničkih dužnosti... Premda je bolestan, ipak je u društvu i privatno uvijek vesel i zadovoljan." Njegov životopisac, sažet ali obavještajan, Živko Kusić u knjizi "Tješitelj čudotvorni" (Zagreb 1989.) zapaža da se već tu pomalja jedna od fra Antinih značajki, koju će poslije izraziti jednoj pokornici: "Sve radi iz dužnosti - sve samo iz dužnosti." No to nije neka štura dužnost, nego radosna i zadovoljna. Drugi put

će, kao duhovni učitelj mnogih duša, napisati: "Sve radi iz ljubavi... obavljam svoje dužnosti iz ljubavi. Silna je riječ ljubav!" Nije li to prevedena zasada sv. Pavla: "Nikome ništa ne dugujte, osim da jedni druge ljubite!" (Rim 13,8). Vrhunska dužnost jest ljubav, ljubav dugujemo jedni drugima - pred Bogom. To će poslije fra Antu obvezati pravom robovanju - iz ljubavi - isповjedaonici koja će, osobito u Zagrebu (1946.-1965.), postati školom mnogih duša na putu ljubavi prema Bogu i ljudima.

Svećenički red primio je fra Ante u crkvi sv. Lovre u Šibeniku na Petrovo 1917. godine. Sveta misa će odsada za nj postati doista najintenzivnije vrijeme svakoga dana, iako je nastojao, a to je kao dugogodišnji magistar budućih misnika i njima savjetovao, da njegov izvanjski izgled bude što smjerniji. Živko Kusić ipak izvrsno bježi da je "osobito u doba pretvorbe bilo nekako teško razlikovati mladog svećenika od hostije koju je podizao" (str. 24). To su očevici i na crkvenom судu posvjedočili.

(Nastavak u idućem broju)

Uz 90. obljetnicu svećeništva sluge Božjega o. Antića

O. fra Ante Antić

"*Da ne bude čast visoka,
a mana duboka*"
(sv. Ambrozije)

Svakom je svećeniku korisno da zapita samog sebe ono što su Židovi pitali Ivana Krstitelja: "Tko si ti?"

1. Tko si ti između svih stvorova, od kojih se sastoji ovaj svemir? ČOVJEK SI. A da li živiš kao čovjek? Vidjet ćemo.

1. Vjera nas uči da je Bog čovjeka stvorio i prema tome je čovjek djela Božje rukodnosti, Božje moći, Božje ljubavi. Vjera nas također uči: što god čovjek ima, primio je od Boga, i Bog to njemu uzdržava u pojedinim trenucima. Dakle, vjera nas uči da je Bog stvoritelj ljudi, njihov gospodar, dobročinitelj i otac. Da li to u svojem životu priznaješ? Da li poštuješ njegovu riječ, njegova obećanja i prijetnje? Da li vjerno vršiš volju Božju? Jesi li zahvalan svome dobročinitelju? Da li Božja dobročinstva zloupotrebljavaš protiv samog Božja? Da li se prema Bogu vlađaš povjerljivo i sinovski, kao prema svome ocu?

2. Vjera nas uči da je čovjek stvoren na sliku i priliku Božju. Da nisi tu sliku, što je tvoja slava, izobličio? Da joj nisi dao crte životinje? "Qui acceperunt characterem bestiae. - Koji primiše žig zverin" (Otk 19,20).

3. Vjera nas uči da je Bog stvarajući čovjeka, učinio čovjeka svojim hramom. "Ne znate li da ste hram Božji, i Duh Božji da stanuje u vama?" (I Kor 3,16). Da možda nisi istjerao Boga iz svojega hrama? Da nisi tamo

uveo nekog kumira kojega obožavaš? Da nisi taj hram oklajo blatom grijeha?

4. Vjera nas uči da je čovjek postavljen na zemlji za neko vrijeme da svojem Bogu služi i tako spasi svoju dušu. Vjera nas uči da nije ništa pravednije, lakše, slavnije i ugodnije nego Bogu služiti. Bogu, naime, služiti znači kraljevati. A kako Bogu služiš? Da li vjerno? Da li od svega srca? Da možda ne služiš nemarno, mlijatavo i mlako? Da ne voliš više služiti strastima nego Bogu?

5. Vjera nas uči da je Bog čovjeka stvorio razumnim, duhovnim, besmrtnim i da mu je dao težnju k vječnoj i savršenoj sreći. Da li si ti bio razuman u svojim mislima? U svojim sudovima? U svojem tumačenju? U osjećajima srca? U riječima? U djelima? U sreći? U nesreći?

Da li si bio duhovan? Da te nisu ljudi vidjeli kao čovjeka uronjena u materiju i u sjetilne naslade? Da li si se vladao kao čovjek besmrtan? Da nisi tako govorio, tako radio, kao da se ni za što ne brineš, nego samo za ono što je u ovom smrtnom životu?

Da li ti doista težiš k pravoj sreći? Gdje tražiš sreću? Možda u taštini i ispraznim stvarima? Možda u zadovoljavanju strasti i sjetila?

O, svećeniče, ti ne možeš zaboraviti da pravu sreću nećeš naći nego u vjernom služenju Bogu.

II. Tko si ti među ljudima? Ti si kršćanin? Da li živiš kao kršćanin? Vidjet ćemo.

1. Po svetom krstu ti si postao sin Božji i preko kumova ti si se odrekao sotone, njegove taštine, njegovih djela i ti si obećao da ćeš neodjeljivo biti sjedinjen s Kristom.

Da li si, o brate moj, održao to obećanje? Ili si pak više puta u životu odrekao se Krista i združio se sa sotonom, počinjajući grijeh i tražeći isprazne stvari i naslade svijeta?

2. Po svetoj potvrdi postao si vojnik Kristov. Da li si bio vjeran vojnik i odan svojem Kralju? Da nisi nečasno izdao barjak Isusov i pristupio k barjaku sotone? Da se nisi čak s neprijateljima urotio protiv Isusa? Da se nisi stidio svoga Kralja?

3. Kao kršćanin, ti si brat Isusov, subaštinik Isusov i baštinik Isusov i baštinik Božji. Da li si sličan ovom bratu svojemu? Imaš li njegov duh, njegovu čistoću, njegovu poslušnost i njegovu ljubav?

4. Ti si kao kršćanin sin Crkve i brat svetaca Božjih. Da li tu svoju Majku poštuješ i ljubiš, da li se njoj povjeravaš i jesи li joj poslušan? Imaš li pouzdanje u zagovor svetaca?

5. Kao kršćanin moraš biti jak i spremjan da se odrešiš svih stvari, pa i svog života, radije nego da obeščastiš svoje najplemenitije ime. Svojstvo je kršćana da junački rade i da trpe sve teškoće na slavu Kristovu. Da li i ti tako misliš i radiš?

(Nastavak u idućem broju)

MAGISTAR – TO JE NJEGOVO IME (I)

– susret u sjemeništu –

Fra Ivan
Baković

Autor opisuje u članku kako su mlađi sjemeništari, novaci i klerici na osobit način doživljavali svoje susrete sa slugom Božnjim o. Antićem. Napisao ga je mladomisnik u prigodi smrti o. Antića za svečanu komemoraciju na Franjevačkoj bogosloviji u Makarskoj (1965.)

Bilo je jutro. Kao i sva svibanjska jutra. Bistro kao i njegova rosa; nasmijano kao ružin pupoljak. Sjećam se kao da je jutros osvanulo - a prošlo je od njega već deset godina. Toga sinjskog, svibanjskog jutra među sjemenišarcima se brzo poput munje proširila vijest. Došao magistar. Ne znam odakle je procurila ta vijest. Mi ga nismo vidjeli kad je došao. Da smo ga i vidjeli, ne bi nam mnogo pomoglo, jer ga nitko nije poznavao.

Znali smo ipak tko je taj čovjek, kojega zovu magistar. Čuli smo o njemu dosta toga. Uvijek samo dobro. I to ne samo ono obično dobro, kao što se i o drugima kaže - posebno pred mlađima. Ta, to traži pedagogija. Bilo je to nešto sasvim posebno, izrazito; nešto što se ne čuje o

svakomu. To smo mi osjetili - "njuhom" što je kod djece za to posebno oštar. Slika što smo je stvarali u svojoj mašti; slika čovjeka kojega zovu magistar - zato je najbolji dokaz.

Zamišljali smo o. Antića sasvim različita od ljudi što se oko nas kreću. On je za nas bio neki nadčovjek kojega treba vidjeti, pa se tek onda usuđiti o njemu nešto konkretnije i reći. To je bila naša slika. Čovjeka kojega smo svi smatrali svecem; slika koju je stvorila mašta. Dječja mašta. A ona često ne daje realnu sliku. Razbukti se bez jake kontrole. Pretjeruje. Pa kao što od mačke znade stvoriti vuka, tako od sveca običava konstruirati neko apstraktno biće; biće koje se ne dotiče zemlje, jer ga zemlja nije do stojna; ili, u najmanju ruku, čovjeka visoko dostojašte na, mrka, potpuno utonjena u se. Tako se događa. A takva je bila i naša slika čovjeka kojega smo skupljeni u razredu znatiželjno očekivali.

Upravo joj je mašta na brzinu davala posljednje obrise da bi se do koji čas što bolje poklopila s originalom, kad na vrata među ostalima stupi i čovjek-franjevac, poguren, jednostavan, blaženo se smiješći kao da želi da i kod nas izmami smiješak.

Bio je to o. Antić, čovjek u kojemu smo mislili vidjeti nešto neobično što dosada nikad nismo vidjeli - razočaranje.

Taj skromni redovnik koji se neprestano smješka nije imao ništa zajedničkog s onim našim dostojašte nim, mrkim i začahurenim svecem. To nije bio onaj ma-

gistar u kojem smo očekivali oličenje naših maštanja. To je bio običan čovjek na kojem na prvi pogled nismo zapažali ništa što bi ga činilo drugačijim od drugih. Bio je to jedan od mnogih smrtnika kakvi se posvuda mogu sresti.

Čime je taj učitelj zanio svoje đake da su o njemu to pričali samo s poštovanjem, prvi nam je dojam nužno nametnuo to pitanje. Možda ih je očarao svojom iz knjige skupljenom mudrošću, vještinstvom svoga govora - što znaće optiti?

Slušali smo pomnivo dok je govorio. A govorio nam je kao i svi ostali "Budite pobožni, slušajte svoje poglavare, marljivo učite...." I ništa drugo. Bili smo mi toga suti svaki dan, a ipak smo njegove riječi slušali s posebnom pomnjom. Ne znam zašto. Možda ih je on izgovarao tako da smo u njima osjećali više srca, više topline? Ili su možda dobivale potvrdu u njegovu dobroćudnom smijeshku? Na to nismo ni pokušavali odgovoriti.

Začuđeno smo ga gledali dok je trljajući dlanove živahnim pokretima prilazio nekim koji su se našli bliže da im pred svima očita lekciju. Kratko i jasno: "Nemoj se praviti, nemoj činiti gluposti"- i slično.

Ponavljaо je to po nekoliko puta. Najčudnije je što je svakome pogađao točno u Ahilejevu petu, tako da smo sumnjali da mu je to netko prije kazivao. Bilo je pri tome gromkoga smijeha, ali smijeha koji je bio prožet priličnom dozom čuđenja i straha da ne bi i na nas došao red. A onda, znade se. Treba se pred drugima zacrvjeti. Ne bi tu pomogao ni onaj njegov uvijek karakteristični smiješak.

(Nastavak u idućem broju)

SLUGA BOŽJI

U tišini srca biti prijatelj s Bogom i u Bogu, pod okriljem majčinih suza i vapaja, u naručju, u lađi, pod budnim okom sveca cijelog svijeta prkositi olujnom valovlju.

Života krhka, tijela izmučena, glave pognute pred tajnama Presvetoga, duhom korača smjelo već za života prema zori Uskršnjuća.

Biti sam s Uskršnjim, bez brata čovjeka, što znači ili života ispunjena zaobilaženjem ljudske boli i patnje, gledajući svoje interese - gdje je bogatstvo življene riječi?

Nasuprot JA i TI, stoji križ Propetoga što veže nebo sa zemljom i srce s čovjekom.

Duha otvorena, srca ispunjena ljubavlju i nježnošću, života usmjerena prema nutarnjem zovu i pjesmi nebeskih stanara, u slobodi prepušten božanskom valovlju i melodiji anđeoskih truba pruža ruku bratu čovjeku.

Gledam slugu ogrnuta plaštem poniznosti i strpljivosti slušanja; čovjeka srca razapeta ljubavlju i živim plamenom za brata čovjeka.

U sjeni križa, obasjan polutamom sobe, zrači mirnoćom i ulijeva spokoj onima što traže Boga u oprostu i živoj riječi.

Sluga Velikoga kralja ljudskom riječju, darom s neba, liječi zalutale ivida rane ranjenima navješćujući milosrđe svima koji ga čista srca traže.

I sad, dok sve mnoštvo kliče "hvala", sluga počiva u naručju svoga Kralja čekajući kad će se uzdići na žrtveniku kao miomiris tamjana u predvečerje - kad sunce tone u san i poziva čovjeka na smiraj duše.

Ante Udovičić

J. Bijel - Krist Svetvladar (Pantokrator) – mozaik u apsidi franjevačke crkve u Makarskoj

OBILJEŽJE ANTIĆEVE KARIZME – NJEGOVO SHVAĆANJE KRŠĆANSTVA (I)

Dr. Željko
Mardešić (Jukić)

Autor (pok. Mardešić - v. in memoriam - DOA 2/06, str. 29-30) predstavio je u svom znanstvenom radu slugu Božjega oca Antića kao sociolog i mislilac, čime je dao velik doprinos znanosti kod upoznavanja velike svetosti Sluge Božjega.

Iščitavajući marno već dulje vrijeme mnoštvo knjiga o dobrom ocu Antiću, zamjetio sam kako se pisci tih knjiga između sebe jako razlikuju upravo po tome jesu li ga osobno poznavali ili su samo neizravno - preko pismene ostavštine ili tuđih uspomena - o njemu nešto više doznali. Prvi pišu s nekim čudesnim nadahnucem, oduševljenjem i zanosom, kao da su primili nešto od njegove karizme, dok se drugi tek mučno trude - iako mogu biti obrazovani, pismeniji, dobronamerniji i upućeniji - dohvati izvorni duh i smisao poruke o. Ante Antića, pri čemu ima jamačno i vrlo vrijednih iznimaka.

Zato u početku moram odmah reći da osobno nisam

poznavao o. Antu Antića, pa dakle spadam u one što moraju uložiti dodatni napor da se užive u njegovu izvanrednu religioznu osobnost i mističnu posebnost. To je prva teškoća koju želim ovdje spomenuti. Druga se odnosi na sociološki pristup koji namjeravam rabiti, barem u prvom dijelu svojega priopćenja. Ako naime i nešto u tolikoj mjeri suprotno, onda je zaciјelo razlika između znanstvenog postupka sociologije religije i mistična iskustva religioznog pojedinca. Jedno je znanost, apstraktna općenitošt, često ideologija, gotovo redovito neplodna teorija; drugo je pak življenje, pojedinačna neponovljivost, osobitost, vjerodostojnost, dobrota, molitva i zbiljsko djelovanje.

Ne ističem dakako spomenute dvije teškoće radi pribavljanja izgovora za eventualne promašaje, nego ih prije svega spominjem radi posvjешćenja svih ograničenja što ih ovakav pothvat nužno uvijek sa sobom donosi.

Prvi mogući tematski sklop - sociologija pučke religioznosti

Svakoj religijskoj pojavi sociologija može pristupiti na više različitih načina, ovisno o odabiru područja u koje tu pojavu kani prethodno svrstati. U prvi mah mi se učinilo da bi slučaj o. Ante Antića - gledano jasno samo sociologiski - bilo najpogodnije istraživati u tematskom sklopu pučke religioznosti. O toj se temi inače u zadnje vrijeme mnogo piše u sociologiji religije, premda i dobru poznavan-

telju problema nije baš razvidno koje je točno određenje njezina predmeta ispitivanja. Zanimanje pak za pučku pobožnost proisteklo je vjerojatno iz najnovije bitne promjene stanja religije u modernom društvu u kojem se javlja sve snažniji i očitiji tijekovi postsekularizacije...

U pučkoj će religioznosti središnje mjesto pripasti opisu svetkovanja blagdan a i počađanja svetišta, bez obzira na to radi li se o kanoniziranim svećima ili o onima koje pobožan narod takvima smatra. Ima gotovo dvadesetak godina da su sociolozi religije počeli posve ozbiljno, stručno i sustavno pratiti pojavu velikih i malih svjetskih religijskih svetišta i središta, u kojima se skuplja golemo mnoštvo hodočasnika i izvanskih obredom štuju svoje omiljene svece, ali i brojne svete ljudi, često službeno nepriznate. U početku se tražio samo točan broj posjetitelja, a onda se postupno prešlo na složenije pokazatelje...

Poslije ovog prikaza stanja u području sociologije pučke religije, otvara se s pravom pitanje o pučkoj mogućnosti, a onda još više o korisnosti primjene padovanskog modela istraživanja na slučaj o. Ante Antića. Sigurno da se u doista kršćanskom mišljenju i ponašanju našega sluge Božjega ne nalaze никакvi sadržaji pučke religioznosti - jer mu je ethos bio evandeoski nadahnut - ali ih zauzvrat ima mjestimice kako zamjetljivih u vjernika što se oko njega pobožno skupljaju. Za tu su tvrdnju najdragocjeniji izvori i potvrde mogu ja-

mačno naći u razgovorima koje je fra Mario Jurišić vodio s makarskim pukom, brojnim poznanicima našeg redovnika. Iz tih se razgovora - primjerice - doznaće da su mještani okolnih sela znali pozvati o. fra Antu Antića u posjete kako bi im ozdravljao bolesne ukućane, pa su zapravo u njemu tražili zamjenu za odsutnog lječnika, što je tipični fenomen pučke religioznosti. Tako Marija Šošić priča o malom Dušanu koji je slabo govorio i zato su ga nosili radi ozdravljenja o. Antu Antiću, dok majka Milke Talijančić iznosi kako je odnijela robu bolesnoga sina da bi ga dobri otac blagoslovom ozdravio. Marica Jurišić pak prijavljava da ako bi nekoga zaboljelo u Valama, išlo se po fra Antu lađama u Makarsku.

To je prvi niz činjenica koji bi se mogao podvrći sustavnom istraživanju sociologa pučke religije. Drugi bi valjalo otkriti u izvješćima o masovnom pohodu svetišta o. Ante Antića u crkvi Majke Božje Lurdske u Zagrebu, gdje je pokopan. Takva su očitovanja bila zabilježena već prilikom njegova ukopa.

Svjedoci se sjećaju da su ljudi stavljali krunice, medaljice, dijelove odjeće i pojedine predmete na njegov ljes, a onda ih nosili svojim domovima kao dragocjene moći ili relikvije. Na sam dan smrti bilo je pravo hodočašće u kapeli, a onda se to nastavilo sve do današnjega dana. Mnogi svraćaju u njegovo svetište, mole se, traže pomoć, zavjetuju i zahvaljuju. O tome ima ponešto u knjizi fra M. Jurišića, ali nedovoljno za sustavno istraživanje.

Uratoč dakle stanovitim izgledima da bi se upravo prije spomenuti padovanski model mogao najuspješnije primijeniti na fenomen o. Ante Antića i u tom smislu obaviti odgovarajuća sociološka ispitivanja, treba istodobno ustvrditi da postoje i posve uvjerljivi suprotni razlozi koji navode na odustanak. Navest će barem dva: prvo, skupljeni su podaci u svakom slučaju nedostatni, a oni što bi se mogli još pronaći traže u našim prilikama projekt golemih troškova i nama zaista teško dostižne tehničko-metodičke uvjete za provedbu.

Drugo, ako bi se to možda i uspjelo ostvariti, dobiveni rezultati više bi otkrivali tip pobožnosti našega puka nego duhovnu posebnost karizmatske osobe o. Ante Antića, što međutim nikako ne može biti svrha našeg susreta.

Stoga sam odlučio odustatи od obrade prvoga mogućeg tematskog sklopa, prema kojem bi slučaj o. Ante Antića valjalo disciplinirano svrstati u okvire grane sociologije što se danas običava nazivati sociologijom pučke religije...

(Nastavak u idućem broju)

*Joselita piše u svom dječjem vrtiću:
Bog je najuzvišenija ljepota svakom
čovjeku, a osobito djeci*

Fra Vladimir Tadić

BAŠTINA TVOJA

(Dobrom ocu fra Antu Antiću)

Baština tvoja
puna je svjetla –
tvoj je sav život.
Ti, vječan u sjaju neba!
Zapis i pisma –
rukopisi sveti –
koje si rezbario srcem i umom,
s pobožnom srećom,
za naša svjetlila raja
do Isusa Krsta

učini nek ostanu trajni nam glasi
i puti uvijek novi,
milosni-krasni.

Jer si ih glačao vjerno:
uljem života vjere, molitve
i dobrote svoje
u svetoj Ljubavi Bića
živeći s nama i za nas
u zemlji nam pogaženoj –
Hrvatskoj!

Bio si uzor za svjetlo i sjaj
u bogatom srcu kreposti
što slavno i još uvijek
nam struje
u zemnoj tami.

Raduj se, pjevaj,
moli se i zagovor prosi
Hrvatskoj svojoj
da nam se Ljubav i Svjetlo
povrate!

Svatko će slobodan i blažen biti
onaj tko zna ljubiti boli,
kušnje i patnje ljudi
iznad komotnog i bogatog žica
u zemlji Hrvatskoj –
svetoj.

Kako si ponizno u ljubavi
nečuvenoj
znao grliti sve sveto,
čisto, odano i radosno Bogu
Ti, uvijek dobri, blaženi
i naš sveti Antiću.

Đuro Kokša: Pjesme
HRVATSKIH NEPESNIKA,
Zg, 1994., 74-75.
Iz zbornika "Antićeva baština u
duhovnoj obnovi Hrvatske",
Zg 1994., str. 226.

OTAC ANTIĆ U DRNIŠU – OKOLICI I ŠIBENIKU

Božjom pomoći i na hvalu Njemu, po pozivu drniškog župnika fra Mate Gverića, koji je pozvao da se u prigodi blagdana Gospe od Zdravlja u Drnišu, od 18. do 21. 11. 2006. održe "Antićevi dani", a odmah su se i ostali po njegovoj inicijativi žurno uključili i okolni župnici: fra Milan Ujević (župnik Kaštine Glavice i Parčića) i fra Stipan Matić (župnik Siverića, a osobito meštar franjevačkih novaka na Visovcu fra Josip Cvitković, da se i kod njih po mogućnosti o. vicepostulatora čuje i raširi glas o svetosti Sluge Božjega.

VISOVAČKI NOVACI POD ZAŠITOM SLUGE BOŽJEGA

Svakako za franjevačke novake i njihove nadobudne mlađe i duhovne odgojitelje, oca meštara fra Josipa Cvitkovića i fra Stojana Damjanovića (donedavne misionare u Maroku i Zairu), "Antićev dan" na Visovcu, 18. 11. 2006., nije bio neki obični susret s ocem vicepostulatom, nego je to bio više susret sa slugom Božnjem fra Antonom Antićem, koji nije nikada u životu zaboravio svoj novicijat (1911.-12.), a ni Gospin Visovac na kojem je Sluga Božji na koncu novicijata na blagdan Rana sv. Franje (17. 9. 1912.), sav prosvijetljen Duhom Božnjem o redovničkom pozivu u Crkvi i

svijetu i dodavši svom krsnom imenu Ante i ime Marija, položio svoje prve zavjete Bogu i to pod lozinkom i željom "svijet obnoviti u Kristu", kako je fra Ante zapisao na svojoj zahvalnici sinjskim profesorima koji su njemu i kolegama čestitali završetak novicijata i položene zavjete. Tako su svi novaci s p., meštrom i domeštom u dvosatnom školskom predavanju (kroz nagovor o. vicepostulatora) o životu, krepostima i glasu svetosti Sluge Božjega, kao i o Božjem čudu po njegovu nebeskom zagovoru i završetku Antićeve kauze na Svetoj Kongregaciji za proglašenje svetih u Rimu, doživjeli prave duhovne blagodati od "Antićeva dana", jer je Sluga Božji cijelim svojim životom i djelovanju od novicijata na

Visovcu, preko bogoslovije u Makarskoj, i sve do svete smrti u Zagrebu (4. ožujka 1965.) živio evanđeosko savršenstvo i najvišu vjernost i predanje do najvećih ljudskih mogućnosti, koliko je to moguće čovjeku, prema Isusu Kristu i braći ljudima.

Da visovački novaci, njihovi odgojitelji i o. gvardijan fra Žarko Maretić što bolje upoznaju Slugu Božjeg vicepostulator im je podijelio fotokopirano predavanje (pravo svjedočanstvo) MAGISTAR - TO JE NJEGOVO IME od blagopokojnog postdiplomskog studenta iz Rima fra Ivana Bakovića (poginuo pred Koloseumom 7. 6. 1970., dan prije obrane svoje doktorske teze iz filozofije), a svjedočanstvo je javno i vjerno izneseno na bogosloviji u Makarskoj 7. 11. 1965., u spomen svete smrti dobrog oca Antića. U njem se može istinski upoznati kako su sinjski sjemeništari, visovački novaci i zagrebački i makarski klerici vidjeli i doživljavali Slugu Božjeg. Uz to su svi dobili životopis "Tješitelj čudotvorni", a samostanska biblioteka i knjižnica u novicijatu zbornike "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske" i "Posvećeni život i sluga Božji o. fra Ante Antić".

Na kraju je sve završilo molitvom, podjelom sličica i zajedničkom fotografijom.

Izvjestitelj s Visovca

Novaci pažljivo slušaju predavanje o Sluzi Božjem

ZDUŠNO PRIPREMLJEN "ANTIĆIV DAN" U PARČIĆU

Za uspješan "Antićev dan" u podružnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja u selu Parčić (filijala župe Kadina Glavica kod Drniša) u subotu, 18. 11. 2006., nakon popodnevnog župnog vjeronauka, pred

Na temeljima porušene crkve vjernici su Parčića poslije Domovinskog rata podigli novu crkvu i dovršavaju najljepši zvonik u drniškom kraju

brojnim Parčićanima na pjevanoj sv. misi za pok. fra Ivana Bakovića (rođen u Parčiću i poginuo pred obranu doktorata iz filozofije u Rimu, 7. 6. 1970.) i njegove pok. roditelje Stipana i Peru - mora se zahvaliti već ostarjelom ali i angažiranom župniku, franjevcu Miljanu Ujeviću (rođenom u zavičaju pjesnika Tina Ujevića) koji je pripremio filijalu za vjerničko subotno popodne u spomen svetosti sluge Božjega o. fra Ante Antića, na koje su se odazvali mlađi i stari u novu, nanovo sazidanu i uređenu crkvu, dok im je bivša crkva u Domovinskom ratu bila u temeljima minirana i porušena od četničke mržnje i agresije.

U euharistijskoj svetoj žrtvi i gozbi pred ispunjenom crkvom uz predvoditelja o. vicepostulatora koncelebrirali su fra Milan i župnik župe Siverića fra Stipan Matić na koje bi se u punom smislu moglo primijeniti riječi iz proslavljenog epa: "jer što kažu inom, to sa svojim potvrđuju činom" (Ivan Mažuranić). Svim prisutnim vjernicima, na kraju sv. mise, dok se je rodbini od blagopokojnoga fra Ivana razdijelilo "Magistar - to je njegovo ime" - svjedočanstvo o skromnom, plemenitom i svetom Sluzi Božjem, podijeljeno je glasilo DOA (br. I/06) uz sličice oca Antića, a oni su se zajedno i oduševljeno sa župnikom odlučili i za molitve što iskorijoj beatifikaciji dobrega i svetoga fra Ante.

Sudionik

GRADI SE DUHOVNI PROSTOR U SPOMEN OCA ANTIĆA U SIVERIĆU

Kod dolaska vjernika Siverića na nedjeljnu sv. misu, 19. 1. 2006., koja je bila za "Antićev dan" u župi, kao da su ovaj dan svi Siverčani željno i dugo isčekivali. Ta to je rodna župa prvog vicepostulatora, prof. fra Roka Tomića, i drugih poznatih franjevaca (fra Gabrijela Tomića, fra Jerke Grcića, fra Julijana Ramljaka i živućih don Krste

Tomića i fra Marka Prpe) koji su bili izvanredni štovatelji Antićevih svetih kreposti, a stariji su ga poznavali kao svoga o. magistra (odgojitelja) i o njemu svjedočili kao o svecu. Doista, ovaj "Antićev dan" izvanredno je pripremio omiljeni i veoma aktivni župnik fra Stjepan Matić, koji se kao vojnik veoma dobro sjeća svoje svete isповijedi kod o. Antića. Crkva je bila, makar teško oštećena u Domovinskom ratu od velikog granatiranja a župna kuća i potpuno uništena, izvanredno okićena i rasvijetljena a brojni vjernici raspjevani i oduševljeni s "Antićevim danom" po svetosti i čudesnom životu Sluge Božjega o kome je u obliku kateheze bila propovijed o velikim krepostima i djelima dobrog oca Antića. Brojni su i na sv. euharistijskoj koncelebraciji pristupili svetoj pričesti koju su dijelili o. vicepostulator i župnik fra Stipe. Poslije sv. mise i pošto su svi primili sličice Sluge Božjega, a neki uzeli i po koji životopis, svi su za uspomenu na "Antićev dan" pred crkvom zajedno fotografirali obećavajući i molitve za proglašenje blaženim i svetim dobrog oca Antića. Ipak, za iznenadjenje i samog o. vicepostulatora bio je gosp. M. T. koji je višemjesečno liječen od veoma teške i neizlječive bolesti u šibenskoj bolnici,

Dio Siverčana poslije svete mise sa o. župnikom i vicepostulatorom

kome ni liječnici ni medicinā nisu mogli produžiti život. No, on je ozdravio po živoj vjeri i zagovoru sluge Božjega o. Antića, a to ozdravljenje nakon iskrene molitve i zagovora o. fra Ante Antića - kako svjedoče on i njegova supruga - pomoglo je da ponovno može u zdravlju živjeti, pa čak i najteže poslove obavljati. Vicepostulator ih je zamolio da izvade svu dokumentaciju teške bolesti od liječnika za Vicepostulaturu ili će se sam vicepostulator zauzeti da je dobije od liječnika. Da se doista radi o velikoj Božjoj milosti po zagovoru Sluge Božjega za njegovo ozdravljenje potvrđuje to što gosp. M. T. koji je ozdravio zagovorom o. Antića, već gradi u obiteljskoj kući duhovni prostor na čast budućeg blaženika i sveca, Taj duhovni prostor - kako ističe čudom ozdravljeni gosp. M.T. - obuhvaća cijelo prizmje njebove obiteljske kuće (tj. podrum ili konoba) koji postaje sakralni dio ili kapela u čast sluge Božjega o. Antića, koji mu je uz tjelesno ozdravljenje od Boga isprosio i puninu rasvjetljenja života po svetoj vjeri.

Doista, i ovaj siverički događaj jasno govori kako dobri i vjerni sluga Božji otac Antić iz neba čudesno pomaže svojim zagovorom pred Božjim milosrdnim srce sve one koji mu se živom vjerom i molitvom utječu. Stoga su i uslišane i pobožne molitve za brojne štovatelje velika prilika da se što bolje upozna prava svetost, ljubav i pobožnost čudotvornog Tješitelja bolesnih, nemoćnih, prezrenih i tužnih u suvremenom svijetu.

Dao dragi i Svevišnji Bog da svatko to osjeti koji se molitvama preporučuju dobro me i vjernome ocu Antiću.

A. V.

U DRNIŠU - IMPRESIVNA POBOŽNOST OCU ANTIĆU

Zablagdan Gospe od Zdravlja ili Prikazanja BDM u hramu koji Crkva slavi od davnina održani su po želji župnika fra Mate Gverića i "Antićevi dani", od 19. do 21. studenoga 2006., u drniškim crkvama sv. Ante i Gospe Kozarice. Po zapaženom i brojnom odazivu vjernika kroz trodnevљe na molitvu sv. krunice i sv. mise uz propovijedi o. vicepostulatora u crkvi sv. Ante, a ni vrijeme im nije bilo poželjno kao i na sam blagdan Gospe od Zdravlja kada je jaka kiša omela i hod procesije ulicama Drniša, i to od crkve sv. Ante do velike župne crkve Gospe od ružarja, gdje je na svečanoj euharistijskoj koncelebraciji uz vicepostulatora koncelebri ralo još osam misnika, možda se može reći da je drniška katolička i hrvatska duša spremna na duhovnu obnovu i po Majci Božjoj i po primjeru svetog života sluge Božjega oca fra Ante Antića.

Doista, u trodnevљu za Gospu od Zdravlja po "Antićevim danima" i po upoznavanju velikog duhovnog i krepasnog života oca Antića kao i propovijedima o. vicepostu

latora o Majci Božjoj i služi Božjem fra Ante vjerni su Drnišani mogli osjetiti da su i oni pozvani biti Bogu i njegovoj Majci a i Sluzi Božjemu zahvalni za dobivenu slobodu i domovinu Hrvatsku pa i otvoreno isповijedati, živjeti i svjedočiti svoju vjeru u službu Bogu i bližnjemu na način kako je to činio i sam fra Ante Antić, koji je poznavao Drniš i drnišane, jer se mnogo puta - putujući iz Zagreba ili Splita na Visovac (sve do 1956.) - zaustavljao kod svoje subraće u Drnišu, da se pomoli u crkvama, pred Presvetim Oltarskim Svetootajstvom i likom Majke Božje, kako je sam govorio i pisao: "Volim, ljubim svoju nebesku Majku onako kako je ljubi, voli, poštuje i hoće Isus. Molim i hoću sve raditi s Marijom, u Mariji, za Mariju, po Mariji..."

Više stotina ih je primilo sličice Sluge Božjega, a neki si uzeli i životopis "Tješitelj čudotvorni" ili "Dobri i vjerni Sluga Božji". Na kraju je osobito zahvalio svima župnik fra Mate za uspjele "Antićeve dane" u Drnišu i impresivnu jedinstvenost i pobožnost mnoštva svojih vjernika prema ocu Antiću.

Dopisnik iz Drniša

Brojni štovatelji Gospe od zdravlja u Drnišu kroz trodnevnicu i na blagdan Prikazanja Bl. Djevice Marije u hramu posebno su očitovali pobožnost prema sluzi Božjemu o. Antiću

Samostan sv. Lovre-Šibenik, u kojem je naš dobri fra Ante prije devedestet godina postao svećenik. Na taj spomen u planu je znanstveni simpozij ove godine ili početkom 2008. u Šibeniku i to u crkvi sv. Lovre

PROSLAVA IMENA ISUSOVA S O. ANTIĆEM U ŠIBENIKU

Za tradicionalnu proslavu Imena Isusova (14. siječnja) u župi Gospe van grada, čiji se blagdan već stoljećima slavi u Šibeniku 14. siječnja, a proslavu predvodi šibenski biskup uz završetak pjevanja božićnih pjesama, vjerni Šibenčani su se ove godine duhovno pripremali i po "Antićevim danima" (od 11. do 14. siječnja), koje je po želji mlađog i aktivnog župnika fra Ivana Maletića propovijedao vicepostulator fra Vladimir Tadić, nekadašnji župnik Gospe van Grada. Svake večeri prije mise predmoljena je sv. krunica, a nakon pobožnost s litanijama presv. Imenu Isusovu, na misi razmatranje (propovijed) o Imenu Isusovu i kako je sluga Božji o. Antić - prema spisima - kroz svoj život i u svojim djelima bio istinski štovatelj imena Isus. Na kraju sv. mise molilo se za nova svećenička zvanja i Molitva za proglašenje blaženim oca fra Ante Antića. Na trodnevnicu su dolazili mnogi štovatelji Sluge Božjega iz

župe kao i iz cijelog grada, koji su željeli još više upoznati svetost života o. Antića a time i svoj kršćanski poziv na svetost koju je naš budući blaženik živio do najvećih i mogućih vrhunaca. Većim upoznavanjem oca Antića uvelike pridonosi ne samo širenja glasa o njegovoj svetosti već i o našem pozivu na svetost.

Sluga Božji fra Ante uvjek je primjerom svoga života svakoga pozivao i vodio svetosti života i da je svaki kršćanin kao dijete Božje potreban zdrave i životne duhovnosti kao i Božje pomoći i ljubavi koja se jasno žarila na cijelom Antićevu životu, na njegovu licu, očima, rukama i cijelom držanju kao i u njegovu srcu i duši. Tako su Šibenčani, koji su ispunjali i prepunjali crkvu Gospe van grada, po pripravi za blagdan Imena Isusova i upoznavanju dobroga i svetoga Sluge Božjega primajući njegove sličice i uzimajući njegovo glasilo DOA, obnovili svoje sjećanje i uspomene a i nesvakidašnji duhovni zahvat po ocu Antiću - svom budućem blaženiku i sveću.

Sudionik

SLUGA BOŽJI U ŠIBENSKOJ DUBRAVI

Vjernici župe Gospe od Zdravlja u šibenskoj Dubravi po želji svoga veoma aktivnog i dobrog župnika fra Mirka Klarića proslavili su u nedjelju, 14 siječnja o. g. sa sv. misom i propovijedi "Antićev dan". Bila je to jedne vrste kratka duhovna obnova i upoznavanje života svetosti kod župljana ovog dijela šibenskog kraja, a Sluga Božji je rođen, kršten, primio svete sakramente (ispovijed i pričest), dobio Božji poziv u redovničko-franjevački život i zaređen za svećenika u Šibenskoj biskupiji, te ova 2007. godina je 90. obljetnica svećeničkog ređenja. Sluga Božji primio je svećenički sveti red na Petrovo (29. 7. 1917.) u crkvi sv. Lovre u Šibeniku, a par tjedana nakon mlađe mise u Zatonu i obeđidjenciju (pismenu odredbu od uprave Provincije) da je imenovan na službu podmagistra u bogosloviji, a poslije i meštom i magistrom (prvim odgojiteljem) brojnih redovničkih i svećeničkih zvanja. Slavlje sv. mise bilo je zaista svečano i veoma dobrim pjevanjem koje je predvodio župnik fra Mirko. Na kraju je program završen molitvom i podjelom njegovih sličica i glasila "Dobri Otac Antić".

Uza svu kratkoču vremena za upoznavanje velike duhovne i svete djelatnosti Sluge Božjega vjernici su ostali radosni i zadovoljni zbog toga izvanrednog susreta kojim je i župnik fra Mirko kao Antićev štovatelj svojim pozdravom i zahvalom kao i molitvom zaželio što skorije fra Antino proglašenje i blaženim i svetim. Neka tako bude!

Zahvalni slušatelj

Popodnevni život i rad o. Antića

(Nastavak iz prošloga broja)

Fra Matej
Kuhar-Cuccari

I došlo je već podne. Prošlo je tek sedam sati od ustajanja, a šest obilatih i neumornih sati rada o. Ante za pobožne duhovne tjelesne potrebe bližnjih.

Ručak u 13.30. Dakle za o. Antu ostalo je još pola sata molitve.

No, u vrijeme ručka na vrata je pokucao jedan drugi svećenik koji se ispričavao zbog vremena, ali je došao iz daleka i tek je završio poslove i trčanje s jedne strane grada na drugu stranu. Trebao je poći i na vlak, ali se želio kod o. Ante i ispovjediti, ako mu bude bilo moguće.

- Drage volje, sinko! Tko dolazi iz daleka dolazi kada može. Drage volje!

Liječnik mu je odredio poslijе ručka barem jedan sat odmora. Uzimao bi ga obično od 14 do 15 sati, ali malo prije nego je legao u krevet stigla su dvojica dijecezanskih sjemeništaraca. Ušli su kroz rezervni ulaz da ih ne zapazi i ne spriječi o. gvardijan. Također su i oni stigli kada su mogli. Ovo je za njih bilo slobodno vrijeme.

Bili su primljeni s očinskim osmijehom. Bila je radost vidjeti ih. Velikodušni mladići snažno su rasli u tijelu i duhu. Dati im pola sata vremena za o. Antu nije bio teret, nego olakšica - odmor.

Bilo je 14.30 sati, a tada poći u krevet nije se isplatilo.

Bolje je poći u kapelu i izmisliti križni put. Tko zna bi li kasnije za ovu pobožnost našao vremena. Križni put je obećan onom svećeniku koji je došao u 10 sati. Trebalо je održati obećanje!

U 16 sati, možda i po dogovoru, došlo je ono dvoje mlađih - zaručnici.

"Da djeco, da! Još ima dobrih ljudi na svijetu. Konačno, nakon 10 mjeseci ste našli boravak." Sada su se mirno mogli vjenčati.

Željeli su da ih vjenča fra Ante, jer se toliko brinuo za njih. Ali zbog bolesti, rekao im da za njega to nije moguće učiniti u crkvi, a vjenčati se u kapeli nije bilo zgodno. Savjetovao ih je da se vjenčaju u svojoj crkvi i župi i da budu uvijek dobri, kreplosni i pobožni roditelji. Poželio im je Božji blagoslov. Ispovjedili su se i otišli preblaženi.

Slijedio je za o. Antu čin poslušnosti: kava, koju je liječnik obvezno odredio, a potom serija redovitih i prijavljenih penitenata; jedan sat.

U 18.30 sati vratio se svećenik koji je kod njega bio prije podne u 10 sati. Sav sretan! Slučaj koji ga je htio izluditi riješio se sretno i točno oko 14.30 sati, kada je o. Ante molio u kapeli križni put na tu nakanu. O. Ante mu je rekao: "Zahvali Gospodinu i Gospil! Sve dolazi od njih. To se mene ne tiče. Njima zahvali!"

- Ali, oče Ante, tako brzo, ali tako brzo, ali tako dobro! Ona stvar tako teška da me je htjela izludit, vašom molitvom je htino i zauvijek nestala. Hvala, oče!

Raspeti Gospodin, onaj koga o. Ante uvijek drži pred sobom, zasluzio je poljubac za jedno ovako veliko i neposredno čudo!

O. Ante mu je dao da sa svom pobožnošću poljubi križ, koga je on bezbroj puta danju i noću ljubio.

Večera je u 19 sati. No, upravo tada netko kuca na vrata. Bila je časna sestra koja je priopćila da je došla Marija. Kad je ušla, počela je vaditi pred fra Antonom jednu količinu robe za karitas - za sutra i na kraju mu je uručila dostą debelu kuvertu da izjutra manje smeta o. gvardijanu. Poslije večere došli su do fra Ante i njegovi iz kuće, redovnici i osoblje: netko radi isповijedi, netko radi savjeta, a netko samo radi pozdrava. Također je o. Anti ušao u sobu i njegov redoviti isповjednik, jer se je sam o. Ante želio ispvjediti za ovaj dan, kao što je činio svakoga dana.

Prije samog počinka došao je kao i obično o. gvardijan, koji je započeo onu istu svoju gotovo propovijed, jer se o. Ante nije čuvao ni ovoga dana, kako je odredio liječnik. Ali zatim je prekinuo svoju propovijed. Fra Ante mu je rekao kako ni on a ni liječnik, uza svu hrabrost, nisu mogli, a i ne smiju otpremiti ljudi koji traže Božju pomoć, milost i utjehu toga dana.

Slijedile su nakon o. gvardijana za fra Antu još dvije ili tri ure molitve - posebno - klanjanja pred Presvetim. Svjetlo se je u njegovoj sobi i u kapeli ugasilo u 23 sata.

To je bio samo jedan obični dan bolesnoga, staroga i dobrog fra Ante Antića.

ANTIĆEVE ZAPOVIJEDI ZA POGLAVARE

Marino Srzić

U vrtlogu svakodnevnih poteškoća suvremenog čovjeka često bezglavo i panično luta tražeći pravi savjet za rješenje svojih moralnih dilema i nedoumica.

Trendovsko rješenje nudi se u bujici novih kvazifilozofija, televizijskim emisijama sa sugovornicama koji ne odstupaju od svoga hladnog izričaja i uskog pogleda na problem bez obzira kakva tema bila, knjigama tiskanim u golemoj tiraži i instant - ideologijama s načelima formiranim bez pravoga duha.

Svijet koji nasljeđujemo od predaka sve je dalje kršćanskem idealu, a sve bliži nekim zastrašujućim, gotovo orvelovskim idejama o porjetku novog svijeta. Najbolji su primjeri za to projekti poput "Big Brothera", monstruozne zamisli koja čovjeku nudi da svoju privatnost prodala za novce, a sve u svrhu promidžbe ogromnog finansijskog projekta kojiiza svega stoji. Iz grupe ljudi zatvorenih u tv-studiju izdvoji se "najjači", spremjan za nagrađu pretvoriti se u lik pod svaku cijenu simpatičan publici i tako postati vodom.

Silna želja za vladavinom bilo koje vrste postaje ciljem novog čovjeka. To je svijet u kojemu živimo, a ljudi koji u njemu vladaju, na ovaj ili onaj način, od šefova malih firmi do predsjednika najmoćnijih korporacija koriste svoju moć beskrupulozno, zanemarujući one koji su im podređeni.

Pretpostavljeni dakle najčešće zloupotrebjavaju, a najrjeđe koriste danu im ulogu poglavara za pravedno upravljanje. Postoji li recept za pravednu vladavinu, jesu li negdje sažeta pravila za takve odgovorne uloge? Listajući stare brojeve glasila fra Ante Antića, naišao sam na zapis, prenesen iz samih rukopisa Sluge Božjega, naslovjen kao Dekalog poglavara, sa savjetima kako pravedno upravljati.

Svako od pravila sadržanih u deset misli prava je preporuka za pravoga vođu, predvodnika kojemu cilj nije u dokazivanju vlastite moći.

Usvajajući ove misli, moderni bi predradnik, gradonačelnik ili predsjednik ostao zapamćen kao pravedan i uspješan. Garantirala bi to svevremenost kršćanskog nauka, sazdanog na čovjekoljublju i žrtvi. Ideja koja ne predstavlja puko deklamiranje i paunovsko pokazivanje u crkvama za velikih blagdana, nego življenje svoje vjere u svrhu izgrađivanje sebe kao osobe, koja će bratu čovjeku nuditi mudar savjet, pomoć i ljubav.

Evo fra Antina Dekaloga poglavara, sa

skromnim pokušajem komentiranja njegovih u svojoj jednostavnosti neponovljivih razmatranja.

1. Ne zna upravljati tko ne zna ljubiti.

- Jer što je upravljanje onog koji ne zna ljubiti nego najizrazitije sebeljublje i sebičnost;

2. Ne zna upravljati tko ne zna disimulirati.

- Jer prikrivati tuđe greške u svrhu višeg i plemenitog cilja, upravljački je mudro i moralno opravданo

3. Ne zna upravljati tko ne zna šutjeti.

- Mudra je šutnja učinkovitija od agresivnog ili prestrogoga stava, agresija rađa novu agresiju, a blagost i od najtvrdokornijeg umije učiniti blagog;

4. Ne zna upravljati tko ne zna izabrati.

- Pravedni poglavari na sebi mora nositi breme izbora, to je zalog za uspješno funkcioniranje zajednice;

5. Ne zna upravljati tko ne zna naprijed gledati.

- Bez vizionara s idejama za budućnost koja će dobro donijeti svima, sutrašnjica bi bila beznadna;

6. Ne zna upravljati tko ne zna samog sebe svladati.

- Tko ne uviđa svoje nedostatke teško će moći otkriti tuđe vrline;

7. Ne zna upravljati tko ne zna ispravljati.

- Znati ponuditi svoje iskustvo drugome dajući savjete za ispravljanje počinjenih grešaka važna je i odgovorna odlika dobrog vođe;

8. Ne zna upravljati tko ne zna nagraditi.

- Ne nagraditi nekoga za dobro što je učinio i ne odati mu priznanje, znak je vlastite oholosti, a ona ne priliči poglavaru;

9. Ne zna upravljati tko ne zna razborito postupati.

- Razboritost je temeljna odlika čovjeka, koja ga razlikuje od drugih božjih bića. U predvodnika bilo koje zajednice ona mora biti još razvijenija. Taj dar naravi otklanja sumnje i nedoumice, afiramtivan je i pokretački;

10. Ne zna upravljati tko ne zna jedino za Boga raditi

- Jer čemu sva moć predvoditeljstva ako nije u slavu onoga koji nas je stvorio i koji nas bez zadrške ljubi sa svim našim grijesima.

Zaključak na kraju i nije potreban. Dovoljno bi bilo onima koji na bilo koji način vladaju usvojiti ove fra Antićeve upute. No to i jest najteže. Prznali to ili ne, svi postajemo prizemnima kada su naši interesi u pitanju. Takav se stav u svojoj sebičnosti umnaža onoliko puta koliko je naša moć veća.

Možda zamisao o tiskanju ovog Dekaloga poglavara i dijeljenja moćnicima i ne bi bila utopijska. Pitanje je samo koliko u srcima manjih ili većih predvodnika ima mjesta za usvajanje i prepoznavanje mudihih savjeta. A koliko u našim srcima ima mjesta za fra Antu Antića i koliko ćemo utjecati njegovu zagovoru, razmislimo, jer šansa je pred nama.

TRAGOVI ISTINE

Ivana Kokić

te vjere, ljubavi i nade svakom čovjeku.

No, kako je svako ljudsko pamćenje kratkoga vijeka, prolazno kao i vrijeme, treba sve to zabilježiti i opisati što bolje i iskrenije, jer su pero i papir najbolje oružje protiv zaborava. Lik sluge Božjega o. fra Ante i kod najmladih Makarana, u mладim srcima i naraštajima, ostao je onaj isti blagi, mirovorni, miroljubivi i kreposni lik koji je svakoga pokretao na dobro i vodio samo dobru - sve većoj evanđeoskoj svetosti i karizmi osmišljenja života. Trebalo bi svim suvremenicima, bilo s kakvim pogledima na život, bar da se na trenutke susretne s prebogatim duhovnim životom Sveca kojeg su stari Makarani prvi nazivali, upoznali i sveti Ante ili sv. Marija, dok su često u razgovorima na njega misili.

Najime, kod njega je bilo sve nadnaravno, supernaturalno i sveto, a o tome se može pisati - govoreći samo ljudskim govorom - spontano, iskreno, nadahnuto, tj. s nadubljom ljubavlju!

Zato, tragovi istine o fra Anti - Sluzi Božjem - koji su već najljepša povjesna stvarnost Makarske i Makarskog primorja ostali su nam i ostati će trajno, kako o. Antića i njegovo predanje Bogu i ljudima nikada nisu ni u samostanu ni u Primorju zbunjivali makarski maestrali kao ni utihe ili bonace mora, a niti mirisi proljeća ili dolazak jeseni i zimske biokovske bure, tj. bilo koji ili kakvi lijepi ili ružni događaji. Bio je uvijek i u svemu s Bogom, sav u Njega urođen, posvećen i predan mu u molitvi, samozataji, kontemplaciji i mistici - sav svoj, koji

se u svom franjevačkom i svećeničkom pozivu, duhovno obdaren najvišim Božjim darovima, uzdigao do samih vrhunaca svetosti, koliko je u našoj ljudskoj dimenziji to moguće, i kao takav se u Isusu poput kruha svima podijelio.

I drugi su svjetli likovi, franjevci u Makarskoj i Primorju, posebno profesori na Visokom franjevačkom teološkom učilištu, ostavili u svojim duhovnim djelima obilnu energiju i prisutnost duha, vjere i kulture, ali svi skupa nisu ostavili sličan fra Antin trag istine, ljubavi, dobrote i svetosti, tj. trag koji Makaranim vječnost vrijedi. Svi su oni oplemenjivali grad i Primorje, naše pređe, kuće, ulice i obitelji, samo će fra Antin trag istine ostati trajan! Njegov trag - makar je bio u životu skroman, ponizan, nikome nemametljiv i svakome ljubazan i pun samoprijegora za svaku Božju stvar potrebnu čovjeku i dušama - jedinstveni je trag koji suvremenog čovjeka vodi pravom, potpunom, sretnom i mirnom životu - vodi ga vječnime cijelu - za blaženstvo života i uživanja Boga kroz cijelu vječnost.

A gdje smo mi danas, koji smo zalutali i još lutamo u traganju za sigurnošću, koje ustvari nitko na svijetu nema; za trajanjem života na zemlji kojega također nema; za površnim užicima, koji su nam sekundarni i kratki - najčešće nesretni? Zalutali smo, a da toga nismo svjesni?

Potreba nam je doista svi-ma kao i cijeloj Crkvi i našem društvu onaj pravi, sveti i uzvišeni lik sluge Božjega o. Antića za našu svakidašnjicu i naše suvremene obitelji! Tome se i nadamo po fra Antinoj skoroj beatifikaciji - kanonizaciji.

POVIJESNA I EDUKATIVNA IZLOŽBA O OCU ANTIĆU

Josip Karamatić

Suradnja Gradske galerije Antuna Gojaka i samostana fratara u Makarskoj u prigodi pripremanja izložbe o sluzi Božjem fra Anti Antiću bila je kao i uvijek prije neobično izvedena, jednostavna i prijateljska, kakav je u svoje vrijeme o. Antić bio za stare Makarane izvanredan, jednostavan i najdraži prijatelj po svom franjevaštvu, ljubavi i dobroti; istinski i pravi Makarani su ga cijenili, poštivali, njemu dolazili za najrazličitije potrebe, jer je bio prijateljski blizak i drag svakom bez razlike, a o tome svjedoče i dvije knjige fra Marija Jurišića: "O. fra Ante Antić - Sluga Božji - u uspomenama iz Makarskog primorja" (Zagreb, 1992.) i "Čovjek dobrote - sjećanje na o. Antu Antića u Makarskom primorju" (Zagreb, 1993.), koje su svijetla svjedočanstva

naših vjernih Makarana da ga i nove generacije i naraštaji u Makarskom primorju ne zaboravljaju - ne zaborave.

Zato su se s velikom ljudavlju i zauzetošću pobrinule i naše dvije kulturne i gradske ustanove u Makarskoj: Gradska galerija Antuna Gojaka i Gradska knjižnica, a uz njih i "Makarski radio" i tjednik "Makarsko primorje" (danas mjesecnik) koji su po izložbi "Otac Ante Antić i Makarska", koja je otvorena 3. ožujka i završila 31. ožujka 2006., kao pravi, kulturni i vjernički pogodak kako starijim građanima i vjernicima Makarske tako i još više mlađim i novim da ga sva školska djeca i srednjoškolci što istinitije i vjernije upoznaju po dobroti, duhovnosti i svetačkom djelovanju, a posebno kada Crkva želi po svojoj Kongregaciji njegovo proglašenje svetih u Rimu, gdje se dovršava kauza o fra Antiću da bude proglašen blaženim i svetim za Crkvu i cijeli kršćanski svijet.

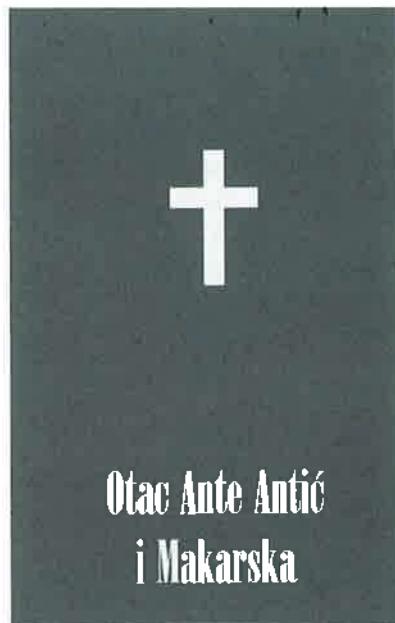

Muški zbor franjevačke crkve u Makarskoj na otvorenju izložbe u Gradskoj galeriji Antuna Gojaka

I nije nama kulturnim djelatnicima u Gradskoj galeriji i Gradskoj knjižnici bilo toliko bitno i važno je li doista prostor Galerije onaj pravi prostor za izložbu tako visoke renomirane i prečasne osobe jednog od najponiznjih, najboljih i najzavoljenijih franjevaca po glasu svetosti ne samo u Makarskom primorju nego u cijeloj nam hrvatskoj povijesti; koliko nam je bilo najglavnije da ga Makarani upoznaju ne kao svoga nekoć građanina (boravio u Primorju od 1912. do 1946.), koliko također i kao današnjega i budućega velikog nebeskog zagovornika i zaštitnika - blaženika i sveca. Za realizaciju ove specifične izložbe, koja je nama galeristima prestavljala veliki izazov, pomogao nam je negdašnji vicepostulator fra Vladimir Tadić, koji je ponovno preuzeo istu službu, a posebno s. Asumpta Strukar, izuzetno cijenjena poznavateljica cijele dokumentacije Sluge Božjega koja je odlično sačuvala i znanstveno obradivala svu dokumentaciju u instituciji Vicepostulature.

Za ostvarenje izložbe i koristeći postojeća tehnička sredstva naše galerijske ustanove, koristili smo obilnu dokumentaciju fotografija, spisa, pisama kao i umjetničkih djela (slika, kipova, vitraja, knjiga, zbornika, periodičkih izdanja DOA i sličica...) s kvalitetno izrađenim reprodukcijama među kojima se isticala rekonstruirana skromna sobica dobrog oca fra Ante, izvedena za šarm i atrakciju cijele izložbe. U sobici su postavljeni stolica s breviјarom, klecalo, krunica, franjevački habit, sjedalica i nekoliko slika na zidu (sv. Franjo Secijski i grb franjevačkoga reda), a sve jednim ciljem da posjetitelji dožive ambijent i stvar-

nost prostora u kojem je dobar otac Antić živio, pisao svoje spise i pisma, ispovijedao bezbrojne penitente, davao duhovne savjete svećenicima, redovnicima, studentima, laicima, intelektualcima, očevima, majkama, siromašnima a posebno onim najtežim bolesnicima... Također i posebnu pozornost smo dali i Antićevim izvanrednim i najglavnijim svetim spisima "Posveta svoga života za povjerenu braću klerike", "Bože moj i sve moje" - pravilo života i "Moja usrdna i jaka 'Molba Ljubavi' Bogu posvećenim dušama" te nekim drugim pismima koja su najuzvišeniji duhovni i mistični biseri fra Antina života.

Otar Ante Antić i Makarska

Za zainteresiranu makarsku publiku objavili smo također i povijesni i kulturni katalog "Otar Ante Antić i Makarska", koji je ustvari kratka monografija izložbe, dok su svi posjetitelji za sebe uzimali sličice Sluge Božjega.

Sve je to suvremenim Makaranima otvaralo nove i najdraže vidike na veliki i kajizmatski lik, život i djelo o. Antića koji se neće moći nikada zaboraviti.

Dobri oče Ante Antiću, i više puta i na više načina preko tvoga nebeskog zagona je Svetišnji Gospodin uslišao moje molitve. Toliko je sve to bilo za mene očito kao da sam vidno svojim rukama doticao i dragoga Boga po tebi veličao! Hvala za sve! Preporučujem se i unaprijed tvome moćnom zagovoru.

D. Bakić

Cijenjeno uredništvo!

Imam iskrenu želju da se u glasilu "Dobri otac Antić" zahvalim dragome Bogu, Presvetome Trojstvu, blaženoj Djevici Mariji i dobrom Sluzi Božjem, mom zagovorniku na nebu ocu Antiću za velike milosti i pomoći po kojima nam sa svojim sinovima, Tinom i Damirom, u prometnoj smrtonosnoj nesreći, 8. listopada 2005., ostala živa sa svojom djecom. Bilo je to kada sam se s hodočašća u Međugorje vraćala kući u Makarsku, a na Jadranskoj magistrali pred Gradcem n/M naš je auto po prokisloj i kliskoj magistrali u djeliću sekunde skliznulo niz stro moglavu nizbrdicu i padinu uz strašno lapanje i rušenje u dubinu preko 20 metara. Dok se je sva ta užasna i smrtna tragedija za naše živote zbilovala, ja sam se s vjerom i nadom molila: "Isuse moj i Gospo moja, u ovom smrtnom času spasite živote mojoj djeci!" I nakon par sekunda ili koju minutu auto, koji je bio potpuno razlupan i zgruvan u gomilu lima, ostao je na drvetu masline, dok na mojim ustima ista molitva: "Isuse moj, Gospo moja, spasite nas".

Osjetila sam u tom smrtnom času i u blizini nebeskog zagovornika kome se molim, dobrega Slugu Božjega. Vidjevši da su mi djeca živa, istu sam molitvu ponavljala. A kako nas nitko nije mogao vi-

djeti u smrtnoj provaliji, s molitvom sam kroz razbijeno staklo i sva krvava i razlomljena dugo uspinjala s velikim bolovima uz klizavu klisuru do magistrale. Nakon što su se na moje mahanje zaustavila dva mladića svojim autom i odmah dozvali hitnu pomoć koja je iz provalije i auta iznijela moje sinove te nas prevezla u Dom zdravlja u Makarskoj, a iz Makarske za Split na hitnu pomoć, gdje su liječnici ustanovili lakše ozljede kod sinova a kod mene prijelom tri rebra i dva pršljena na kralježnici. Ovdje zahvaljujem najprije Presvetom Trojstvu i dragoj Gospi kao i sluzi Božjemu dobromu ocu Antiću te i onim mladićima, hitnoj pomoći i bolničkom osoblju u Makarskoj i Splitu. Mogu uviјek svima reći da sam duboko uvjerenja kao i moja djeca i dobri moj muž Boro da i kod najveće nesreće ne postoji nikakav slučaj i slučajnost, nego samo Božja milost, pomoć i dobrota. Sada još više s vjerom svjedočim nakon ovog stravičnog udesa i nesreće da nas Bog, njegova i naša Majka Marija i dobri otac fra Ante Antić još više vole i ljube, kada im se s vjerom utječemo i molimo. Na koncu svim čitateljima lista "Dobri otac Antić" iskreni pozdrav te mir i dobro!

majka Ela Glavičić

Dragi moj i sveti oče Antiću, ti si uviјek za me i moje molio, i što god smo od Boga trebali, uviјek si nam isprosio, a nadamo se da će tako i ubuduće ostati. Sada te molimo za sretan i zdrav porod kod moje Anite i da kod Isusa isprosiš nam dobrog i sretnog anđela. Budil stalno uz sve naše u obitelji i pomogni sve svoje štovatelje koji ti se obraćaju u živoj vjeri i ljubavi.

Obitelj J. Š.

Poštovano uredništvo Vicepostulature!

...Naše su prilike ovdje u tuđini sve teže i teže, pa smo svi danas i potrebniji Božje pomoći i nebeskoga zagovora dobroga služe Božjega oca fra Ante Antića.

Potrebni smo najprije Bogu zahvaliti za veliku dobrotu i svetost oca fra Ante, koji dobro zna kako i kada mu se s vjerom i molitvom obraćamo; zna on sve naše misli, jade i patnje tuđine ovoga vremena, ali ako smo s Bogom i molitvom povezani po zagovoru dobroga i svetoga oca Antića, onda nema nikakve težine života.

Stoga, ovdje ti zahvaljujem, dobri i dragi naš sveče, Slugo Božji, koji poznaješ sve moje vapaje, molitve i potrebe koje uviјek uslišavaš. Posebno ti hvala za zdrav i sretan porod moje sestre koja je bila klinički mrtva (imala je transplantaciju jetre u trudnoći i nije mogla rađati), a sada je sa svojim sinom i mužem opet zdrava i sretna. Za tu Božju milost i pomoć po našim molitvama tvom zagovoru Sluge Božjega ostajemo trajno zahvalni na uslišanim vapajima i molitvama.

I dalje se molimo tvome moćnom zagovoru za sve potrebe obitelji i posebno dječice da imamo pravu i živu vjeru i da nas Duh Sveti sve rasvjetljuje u životnim nevoljama da ne grijehimo i da nam se u ispovijedi oproste grijesi, ako katkad padnemo.

Oče Ante Antiću, to nam najviše treba i to nam svima isprosi svojim zagovorom od dragog Boga, od Sina Njegova Isusa i od nebeske naše Majke Marije - da nam oni za sve nevolje pošalju dobre anđele čuvare.

Svim vjernim štovateljima sluge Božjega fra Ante Antića da svi budemo u svije-

tu i u domovini udruženi u pravi savez molitelja za njegovo proglašenje blaženim i sjetim želimo potpuno uslišanje svih molitava po zagovoru o. Antića i sve u kršćanskoj ljubavi iskreno pozdravljam.

*Mare Kujundžić
Iz Berlina, 27. 1. 2007.*

Oče Ante, dragi Slugo Božji, pomozi mi u nebu da mogu nositi svoj svagdanji križ, koji od mene traži Provjednost, da bih se i ja po križu više starala za svetost svoga života - u kojem svatko ostvaruje radost i ljubav!

*Hvala!
Tvoja štovateljica N. S.*

Hvala Ti, Slugo Božji, na svim Tvojim nebeskim zagovorima koji su obilato uslišani kod Isusa i Marije. Hvala i na izvrsno položenim ispitima na fakultetu; hvala za sve i da ne bih nešto zaboravio. Molim Te i ubuduće da mi budeš zaštitnik za cijelu moju obitelj i sve moje najbliže, a ja ću nastojati da uviјek ostanem vjeran Bogu i njegovim zapovijedima, što je Tvoja velika želja, jer znam da i zato moliš.

Obitelj G. Z.

Dobri i vjerni Slugo Božji, fra Ante! Molim te posebno da postanem dostoјna slušateljica Božje riječi. Učvrsti mi sve moje molitve i sjeti se svih riječi koje su upućene Presvetom Srcu Božjem. Isprosi mi jednostavnost, radost i veselje u svakodnevnom životu, da svaki otkucaj ovog prebrzog vremena po Tebi mi zadrži u mom životu živu Božju riječ i pravu ljubav prema bližnjima. Hvala Ti za sve primljene milosti što si mi ih isprosio od Gospodina.

V.

UZ 800. OBLJETNICU ROĐENJA SV. ELIZABETE

Ove godine, 2007., Treći samostanski red sv. Franje i Franjevački svjetovni red (do II. vatikanskog koncila se zvao Treći red sv. Franje u svijetu) s pravom slave osamstotu godišnjicu rođenja sv. Elizabete, ugarske kneginje (kraljice), tirinške grofice i franjevačke pokornice. Proslava je započela 17. studenoga 2006., na blagdan sv. Elizabete, a završit će na isti dan (17. studenoga).

Franjevački svjetovni red, kako je već dobro svakome poznato, osnovao je sv. Franjo u Asizu za vjernike koji žive u svijetu, tj. izvan samostana, a žele u svojim obiteljima, u društvu i na radnim mjestima živjeti po načelima Evanđelja. Dakle, svi oni - koje je privlačna svetost maloga brata, Sirotana iz Asiza, privlačila da se uključe u njegov veliki pokret za obnovu Crkve a imali su već obveze u braku, obitelji ili nekoj odgovornoj službi u društvu i svjetu kojom su bili vezani za svoje obitelji - nisu mogli postati franjevci Prvog ili Dru-

goga reda, ali su po Franji mogli u svijetu postati franjevci Trećega reda sv. Franje ili članovi Svjetovnog reda sv. Franje, kako je to željela i životom ostvarila sv. Elizabeta i tisuće tisuća drugih kršćanskih vjernika koji su u obiteljskom i društvenom životu kao i u najrazličitijim zanimanjima u srednjovjekovnom društvu (učitelji, umjetnici, kler Crkve, pošli za sv. Franjom u obnovi Crkve po Franjinu pravilu za one koji žive u svijetu a na način sv. Franje povjerovali su Božjoj ljubavi. Takve Franjine braće i sestara (članovi Svjetovnog reda) žive i djeluju u Crkvi i svijetu, i ima ih preko četiri milijuna. Njihov život po načinu Evanđelja kako ga je Franjo nadahnut Duhom Svetim zapisaо u Pravilu a Sveti Oci, brojne pape potvrdili i protumačili u brojnim enciklikama i spisima - uvijek je novo svjetlo, ljubav i nada u dušama i današnjih naraštaja koji su sve više potrebnii u Crkvi i svijetu - u svojim obiteljima - one prave, savršene

i evanđeoske duhovne radošti, mira i kršćanske ljubavi po čemu su svi kršćani pozvani usrećivati svoje bližnje.

Ako se u ovoj 800. obljetnici rođenja sv. Elizabete i štovatelji sluge Božjega oca Antića uz 90. obljetnicu svećeničkog ređenja sjete da je on u tri navrata bio izuzeti duhovni asistent FSR-a i da je svojim duhovnim spisima i pismima obnavljao i poticao na obnovu Treći red sv. Franje po primjeru i životu sv. Elizabete, onda neka sve franjevce ova 800. obljetnica velike zaštitnice FSR-a potakne i ohrabri da se kod novih naraštaja osvijetli put prema nebeskom Ocu, izvoru svake ljubavi: Dobru, najvećem i Jedinom Dobru, Hiru i Radosti svim ljudima.

VAT

Završen

Naš bijeli i glavni grad Hrvatske, Zagreb, ugostio je od 28. prosinca 2006. do 1. siječnja 2007. preko 40.000 mladih iz cijele Europe, a to je bio 29. "Europski susret mladih" koji svake godine organizira molitvena zajednica iz Taizea. Ovom našem zagrebačkom susretu, kome je bila tema "Hodočaće povjerenja na zemlji", POSLALI SU SVOJE PORUKE: PAPA Benedict XVI., carigradski patrijarh Bartolomej, moskovski patrijarh Aleksej II., canterburijski nadbiskup Rowan Williams i glavni tajnik Ujedinjenih naroda Kofi Annan, a uz

“Europski susret mladih”

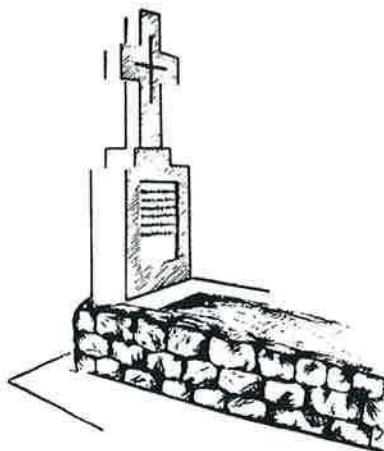
poruke i svoje želje i blagoslove da mladi na cijelom planetu budu znak pravih bratskih odnosa za novo, bolje, ljudske, sretnije i čovječnije čovječanstvo koje ima jednoga istog Oca, jednog i istog Spasitelja i Otkupitelja, u

Sinu Božjem Isusu Kristu. Dodajmo i da su se neki mlađi, koji su se okupljali u crkvi i župi Majke Božje Lurdske s interesom zanimali i za tijek kauze sluge Božjega o. Antića pred Svetom Kongregacijom za proglašenje svetih.

Taizejski zagrebački skup koji je obogatio Božjom riječju i duhovnim životom desetke tisuće mladih - čak moguće i neke u Zagrebu kojima su Bog i vjera daleko od života - nažalost je premašilo dobivao prostora u našim domaćim hrvatskim medijima

Pred nama podoše u život vječni štovatelji oca Antića! Gospodine, udijeli im pokoj vječni!

Vlč. Josip Kapš - pop Joso
svećenik s više križnih
putova

Garenci, ž. Lukovdol, 18. 3. 1917.
Gospic, 26. 10. 2006.

Opraštajući se u subotu, 28. 10. 2006., u župnoj crkvi i kod sprovodnih obreda u župi Trnovcu pred velikim mnoštvom vjernika iz župa Trnovac, Smiljan, Brušan i Božin, a koncelebriranu sv. misu uz veoma zapaženu propovijed kao i sprovodne obrede predvodio je gospičko-senjski biskup mons. Mile Bogović s 32 svećenika, kojima je i riječki nadbiskup mons. dr. Ivan Devčić uputio svoju iskrenu i kršćansku sućut u ime cijele nadbiskupije, do stojno je ovdje reći i istaći da

Katica Kosor (član FSR-a), Zagreb - Novalja
Fanika Milišić, Gradac n/M
Mara Nogalica ud. Boška, Metković
Fra Zvonko Nimac, Zagreb-Šibenik
Ivan Turina - Zagreb
Stipan Norac-Kljajo, Otok
vlč. Stjepan Petar Miler - Ruma-Petrovaradin
Ivka Komarica, Barlovci-Banja Luka, majka 11 djece - 9 živih
- među njima i Franjo - danas banjolučki biskup)
vlč. Ivan Krajcar, Žminj (Istra)
Kažimir Tomić - Siverić
Jurka Čaleta - Makarska
Jela Šabić - Makarska
Celestin-Letin Gojak - Gradac n/m

je vlč. Josip Kapš - pop Joso koji je svoju djetinju i mla denačku dobrotu uščuvao i zadražao do konca života i kao mlađi remenar (zanat završio u Rijeci na Sušaku) i kao vojni obveznik (od 1939.) mobiliziran u domobransku postrojbu (postaje domobranički časnik) u kojoj 1945. doživljava i postaje očevidac predaje Hrvata u Bleiburgu kao i dvaju križnih putova (od Bleiburga do Maribora i od Maribora do Petrovaradina) što je kao svjedok opisao u "Svećenik sa dva križna puta", a po povratku iz Petrovaradina doživljava progone u rodnom mjestu od komunističkih vlasti te i od rođenog brata, koji je postao komunist - seoski zalupani "budža", da mu je brat neprijatelj naroda, države, partije, vlasti i zato su ga željeli likvidirati, a rođeni brat (glavni u Narodnom odboru) i razbaštiniti. Svakoga tjedna, čak i po noći, obilazi ga i hapsi policija bez ikakvih razloga, a ponekad biva vođen i u Delnice na svakodnevne batine, torturu i žigosanje gdje su ga bez ikakvih dokaza optuživali da širi neprijateljsku propagandu. No, to će mu uz nje-

gov nevin i moralan život pomoci da 1947. (godina hapšenja i montiranog procesa kardinalu Stepincu kao i dolaska sluge Božjega o. fra Ante Antića u Zagrebu) da podje u Rijeku i završi teologiju i postane svećenikom, a 1954. primi svećenički red i prvu službu u Lovincu, kada mu komunističke vlasti odmah dodjeljuju tri mjeseca zatvora "kao narodnom neprijatelju", a nakon izvršene kazne - jer bijaše nepopravljiv - komunistički ga Okružni sud u Rijeci "u ime naroda" osuđuje kao državnog neprijatelja, jer je samo prenosi riječ Božju, na 6 godina strogog zatvora koje odslužuje uz bolnu tuču i mučenje među najvećim kriminalcima i ubojicama u Lepoglavi i poslije u Novoj Gradiški.

Poslije teške torture i mučenja u zatvoru, kada već nisu mogli ubiti Kopšinu vjeru i ljubav prema Bogu i narodu, nakon zatvora po nadbiskupovu dekretu 1959. prima službu župnika za četiri župe: u Smiljanu, Trnovcu, Brušanu i Božinu u kojima vlč. Kapš, pun samozataje sebe i svoga života, postaje izvanrednim

graditeljem i popraviteljem porušenih i zapuštenih crkava, kapela i groblja kao i obnoviteljem vjere i vjerskoga života kod svoga hrvatskog naroda uz sakupljanje pomoći za najsromičnije i najpotrebnije pojedince i obitelji u Lici, a to je osobito osjećao i živio kao trećoredac sv. Franje Asiškoga (član FSR-a) na Trsatu.

Također se doznaće da će u to vrijeme vlč. Kapša, makar će u župama biti budno praćen od milicije i Udbe kao i sitnih slugana partije (dovljivača) koji su dolazili na njegove sv. mise, bit će i u duhovnoj vezi sa slugom Božnjem fra Antonom Antićem s kojim će se duhovno povezati u molitvi sve do svoje smrti ponavljajući sa sv. Pavlom: "Prispjelo je vrijeme moga odlaska. Dobar sam bio, trku završio, vjeru sačuvao. Stoga, pripravljen mi je vijenac pravednosti kojim će mi u onaj Dan uzvratiti Gospodin, pravedan sudac: ne samo meni, nego i svima koji s ljubavlju čekaju njegov pojavak" (2 Tim 4,6b-8).

Ako netko zaviri u "knjigu žalosti" koju su sa sjećanjem ispisali brojni Kapšini župljeni i prijatelji, lako će uočiti njegovu veliku i plemenitu dušu "svećenika sa dva križna puta" koji je cijelim svojim bićem i radom ispunio svoje geslo: "Sve za Boga i domovinu", tj. za dobro svakoga čovjeka. Bio je istinski lički Marija Vianney, koji se žrtvovao nesebično za najviše Božje ideale - stjegove - za koje se nevin dao žrtvovati, trpeti, zatvarati i mrijeti da Bogu i braći ljudima služi - veličajući čast, slavu i milost Božju.

Neka mu je od Gospodina vječno blaženstvo i Dika nebeska!

(V)

Dr. fra Kornelije Šojat

Zemun,
15. 8. 1938.

Zagreb,
12. 11. 2006.

Vicepostulatura oca Antića u svojoj kronici zabilježila je tužnim slovima prebrzu i nenadanu "sestricu smrti" koja je pozvala dragoga nam brata i neumornog djelatnika fra Kornelija da njegov ovozemaljski život zamijeni sa nebeskim, a njegově trudove, dužnosti i poteškoće sa nebeskom slavom.

Zahvalni smo Svevišnjem Gospodinu za veliki i znanstveni rad u kanonskom procesu kauze sluge Božjega oca Antića (od 1984. do 2000. g.) a na tu službu i dužnost imenovao ga je kao teologa i bilježnika blagopokojni uzoriti kardinal i zagrebački nadbiskup Franjo Kuharić da dobri otac Antić dođe što prije pred Crkvom do časti i kulta oltara, tj. da bude od Crkve proglašen blaženim i svetim. Na istu službu (notarius - bilježnik) kao teolog i stručnjak u kauzi o vjerojatnom Božjem čudu po zagovoru sluge Božjega oca Antića po-kojnik je imenovan i potvrđen 1998. od današnjega zagrebačkog nadbiskupa i kardinala, njegove ekscelencije Josipa Bozanića. Obje ove kauze Kornelije je s veoma velikom marljivošću i ljubavlju privo k velikom i uspješnom cilju Crkve na sv. Kongregaciju, a ona ih je s velikom pohvalom i izvanrednom ocjenom potvrdila kao odličan rad i dokumentaciju kod uzvišenih ci-

ljeva Crkve, tj. proglašenje blaženih i svetih.

Uz brojna zaduženja, koja je pok. Kornelije obavljao - da ih je nemoguće ovdje nabrojiti (profesor u Trsatu, Rijeci i Zagrebu, duhovnik, vicemagistar i magistar klerika, urednik "Marijina Trsata" i "Brata Franje" uz desetke vrijeđnih, duhovnih i znanstvenih franjevačkih izdanja najrazličitijih knjiga, nadareni glazbenik i zborovođa, traženi isповjednik, bilježnik i prevodilac u kauzi blaženog Alojzija Stepinca, vicepostulator kauza slugu Božjih fra Vendelina Vošnjaka i fra Alekse Benigara, duhovni dužnosnik ss. Missionarki Kristova Kraljevstva, nadareni pregalac i duhovni asistent FSR-a na provincijskoj i nacionalnoj razini, čijom se brigom Treći red sv. Franje iz Asiza kod Hrvata neprestano uzdizao i umnožavao i dr.) - doista je dragi pokojnik u svemu bio neumorno angažiran kao i istinski i iskreni mali brat nadahnut karizmama sv. Franje, sv. Ante kao i slugu Božjih oca Antića, Vendelina i Alekse, te poput njih djelovao u ljubavi i svakoj dužnosti i poslu; u svemu zanosan i vjeran prema Bogu, Crkvi, franjevačkom redu, svom hrvatskom narodu i provinciji sv. Ćirila i Metoda. Veslio ga je svaki napredak Crkve, franjevačkoga reda, provincije kao i posebno dovršenje kauza budućih blaženika.

Neka mu uskrsl i proslavljeni Gospodin podari mjesto među blaženima i svetima u Kraljevstvu nebeskog Oca!

(V)

Dr. o. Rudolf Brajčić

Zenica,
12. 4. 1918.

Zagreb,
13. I. 2007.

Umro je pater Rudolf, uzorni redovnik, svećenik, filozof, teolog, profesor, pisac... u 89. godini života u živoj i jakoj vjeri kao istinski "tražitelj Boga", a bio je i iskreni štovatelj sluge Božjega o. fra Ante Antića, koga je prijateljski posjećivao i potraživao za svetu isповijed. Kao dječačić s roditeljima vratio se u zavičaj, u Podstranu - Poljice - kod Splita. Osnovnu školu završio je u Stobreču i klasičnu gimnaziju u Splitu i Travniku, s 18 godina izabrao je duhovno, redovničko i svećeničko zvanje u Družbi Isusovoj. Nakon završetka studija filozofije na filozofsko-teološkom institutu u DI i teologije s doktoratom na KBF-u u Zagrebu, gdje je obranio svoju doktorsku tezu pred čuvenim dr. Stjepanom Bakšićem o temi "Da li Sveti pismo pod imenom Oče naš misli samo na Prvu osobu ili na cijelo Presveto Trojstvo?", o. Brajčić djeluje kao nadareni svećenik, odgojitelj i profesor dogmatike na KBF, te na TP institutu DI u Zagrebu i na VBS-u u Sarajevu, a k tome i pregalački mislioc i član eminentnih crkvenih komisija (Teološke pri BKJ, Mariološke pri KBF-u i Papinske međunarodne marijanske akademije u Rimu). No, njegov životni put i djelo može se sažeti u riječi proroka Izajie: "I duhom svojim u sebi te tražim" (Iz 2G,9) - kako ga opisuje nje-

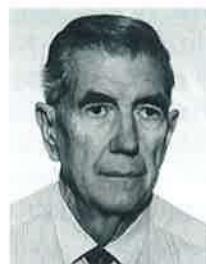
gov subrat prof. dr. Marko Matić.

Nemoguće je ovdje nabrojiti njegove objavljene teološko-filozofske knjige i preko 300 znanstvenih radova koji su izrasli u Brajčićevu intenzivnoj i dubokoj vjeri i molitvi - u vjeri i molitvi "intelektualca mistike", u vjeri i molitvi "mistika otvorenih očiju". Takav pater Brajčić kao teolog i mislioc doprinio je i većem upoznavanju sluge Božjega o. fra Ante Antića zamašnim svojim radom o mističnom životu Antića "Da li je otac fra Ante bio mistik?" (Zbornik "Karizme lik i djelo sluge Božjega o. Ante Antića", Zg, 1991., 79-987), a kao iskreni suradnik Vicepostulature i uvijek dobri savjetnik neumorno je pokušavao kod vicepostulatora o. Vučemile i o. Tadića da pronađu nadarenog pisca i teologa koji bi opisao životopis Sluge Božjega i njegov mistični život u iskuštu i doživljaju Boga, kako su evanđelisti pisali Kristova evanđelja. Vicepostulaturi je jedino bilo žao da nije bila u mogućnosti o. Brajčiću dostaviti najvažnije Antićeve spise o mističnom životu, jer nisu bili "iskopani" iz bogate Antićeve duhovne ostavštine - pronađeni su na skritom mjestu u jednoj staroj omotanoj "najlonci".

Vjerujući da je pater Brajčić kao stvarni i iskusni "tražitelj Boga" postigao najveći cilj životu u vječnom susretu, gledanju i uživanju Boga "licem u lice" s mnoštvom blaženika i svetih u nebu, Vicepostulatura o. Antića ostaje mu trajno zahvalna preod svetom Crkvom i hrvatskom domovinom koju je veliki pokojnik iskreno ljubio i koja se doista može pripremati - po želji i vjeri pokojnika - za uzdignuće Sluge Božjega pred Crkvom i svijetom.

Prof. Joško Šimetin

Knin,
27. 5. 1927.

Zagreb,
27. 11. 2006.

Kako je Vicepostulatura sluge Božjega o. Antića primila četiri članka o predivnom Ijudskom i kršćanskome životu dragog nam pokojnika (Kurtović, Šimetin, Čapek, Lojina - pjesma), a nemoguće nam ih sve objaviti, odlučili smo se na ovaj kraći sažetak in memoriam o pok. Jošku.

Netom je koncem studenoga u prozeblo jutro prostrujala nemila vijest župom Gospe Lurdske i samostana u Vrbanićevu da je po povratku sa sv. mise i sv. pričesti umro prof. Joško Šimetin, koji je svakoga jutra u 8 sati dugogodišnji sudionik misnog i pričesnog slavlja u svetištu i crkvi Majke Božje Lurdske, čule su se od njegovih brojnih i ožalošćenih prijatelja riječi: Blago njegovoj duši! Sveta "sestrica smrti" siromaška Franje iz Asiza, koja je prekinula jedan svijetli tok uzornog, kreposnog i svetog života dragog nam profesora i otrglala ga iz ove zemaljske stvarnosti, uvela ga je u nebesku vječnu stvarnost u društvo Svih svetih, u radost i sreću neizmjerne ljepote Božjeg života i slave, u uživanje Boga "licem u lice" i u susjedstvo raja sluge Božjega oca Ante Antića, čija je "duhovnost i uronjenost u Boga" - kako svjedoče dopisnici o smrti - svijetlila u životu pok. Joška", sve od dolaska sluge Božjega oca Antića u Zagreb pa do sa njegove smrti. Još kao dijete, rođeno u hrvat-

skom i kraljevskom Kninu od oca Ivana, koji je kao sudac službovaо u Kninu, i majke Marije i odgajan u pravom kršćanskem duhu, s roditeljima se nastanio u zavičajnim Kaštelama (Kaštel Novi) rastao je u dobi i dobroti kao povučen i živahan dječak u poznatoj obitelji Šimetin, gdje završava osnovnu školu i više razreda gimnazije, da bi 1944. dolaskom partizana u Dalmaciju s roditeljima ostavio zavičajna Kaštela i nastanio se u Zagrebu.

Kao gimnazijalac i poslije kao student na ekonomskom fakultetu Joško se uključio posve prirodno i neusiljeno među mlade oko crkve Gospe Lurdske kao i franjevačkog samostana koji je već imao jaku Katoličku akciju, Treći red sv. Franje i veoma bogati duhovni i kulturni život po čemu se je gimnazijska i studentska mladež izgrađivala po kršćanskom odgoju i duhu vjerskoga života u zrele, moralne karakterne ljude. To bi bila skica Joškova mladenačkog i kršćanskog portreta - punog sadržaja vjere i planova za život, brak, obitelj, djecu, što sve ostvaruje u kršćanskom braku i ljubavi kao dobri suprug svojoj voljenoj Veri, plemeniti otac dobroj i odgojenoj djeci i veoma cijenjeni i uspješni profesor, koji nikada i nigdje nije težio da ističe sebe - sav predan radu "u pozadini", ali u svemu smisljeno i za dobro svakome. Znao je da život treba potpuno iskoristiti u skladu s Božjom ljubavlju i dobrotom, što je rezultiralo po čitanjima zdrave duhovne literature i Svetoga pisma, molitvom i razmišljanjem u što dublje poniranje u bit i život kršćanske vjere - svakodnevna sv. misa i pobožna sv. pričest, a i molitva za što skoriju beatifi-

kaciju i kanonizaciju sluge Božjega oca fra Ante Antića.

Ali takvih ljudi i kršćana ima, reći ćete. Da, zacijelo ih ima, koji žele i u svemu nastoje živjeti punim kršćanskim i vjerskim životom (u braku, s djecom, s bližnjima, svakim čovjekom: neumorno djelovati u svakodnevnoj praksi na potvrđivanju kršćanskih načela, što je zacijelo rijetkost i u Crkvi i u društvu. No, samo takvi s Kristom nadvladavaju smrt kao posljednjeg svoga neprijatelja, jer "kao posljednji neprijatelj bit će obeskrepljena Smrt", klicao je sv. Pavao svakom pravom Kristovom vjerniku, a nadvladavanje smrti znači uskrsnuće, tj. život od uskrsnuća, život od Gospodinove uskrsne slave, koju potvrđuje sam uskrsnuli Gospodin: "Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja će ga uskristi u posljednji dan" (Iv 6,54).

Joško je to svakodnevno duboko proživljavao u svojoj dubokoj i izgrađenoj vjeri i molitvi, jer je neminovno razmišljao o Bogu, o kršćanskom životu i o vječnom svom cilju, pa i onda kada je s Verom i djecom bio posebno primljen u audienciju kod svetog oca Pavla VI. i kod pape Ivana Pavla II., u čijoj su privatnoj kapeli sudjelovali na papinoj misi i od njega primili sv. pričest, što im je omogućio dr. Velimir Čapek, brat Verin i službenik Vatikana.

No ipak i iznad svega Jošku osta najslavniji i neizbrisivi dan u njegovu životu njegov rođendan za nebo za kojega je cijelim bićem živio i molitvom djelovao. Sa sv. misom i sv. pričešću, koje im je svakodnevno uzdizao svoju dušu Bogu, ispunio je sve svoje želje i dužnosti - svima ostade primjer kako živi i umire pravi katolik.

(V)

On nas je otkupio za život vječni!

SMRT PRAVEDNIKA

*Rodendan za nebo
Joška Šimetina*

U osvit jednoga dana
što bješe k'o svaki drugi
mirno iz svog stana
na put je krenuo dugi.

Pobožno kao uvijek
svetoj je misi pribiv'o,
sabrano moleć' se Kristu
k'o da ga gleda uživo.

Okrijepljen Kristovim tijelom
neku tad slabost očuti,
oči se prekriše velom,
no ipak se kući uputí.

Korača polako i tiho
uz njega je voljena žena,
brižnim ga pogledom prati,
oslonac ruka mu njena.

Stube su prepreka teška
k'o postaje križnog puta,
no trudi se doći do vrha,
dok nemoć ga sapinje ljuta.

Konačno izmoren sjedne,
u glavi mu misli se roje:
"O Bože, zar ti me to zoveš
k sebi u kraljestvo svoje?"

Uzdah za uzdahom pusti
i pogled se počinje gasit',
uzalud ga doziva žena
žečeći život mu spasit!

Nesta i posljednji trzaj.
Smireno drago je lice,
a duša se vinula k Bogu
I motri ga netremice.

Vesna Lojina

Nove sličice Sluge Božjega

Kako se iz dana u dan povećava sve veći broj štovatelja sluge Božjega o. Antića, koji traže njegove sličice a neki i životopis da bolje upoznaju život i svetost dobrog oca fra Ante, a stare sličice iz 2000. godine (tiskane u 100 000 komada) sve razdijeljene, Vicepostulatura je 9. 12. 2006. godine tiskala 25 000 novih sličica na autentičnoj fotografiji fra Ante Antića, nadajući se da će ovaj broj novih sličica biti dovoljan do završetka kauze na Svetoj Kongregaciji - kada će se trebati tiskati nove sličice i s novim tek-stom.

Obnovljena Vicepostulatura i soba Sluge Božjega

Budući da su tijekom vremena sve prostorije Vicepostulature kao i soba Sluge Božjega bile prepuštene na milost i nemilost samima sebi, pristupilo se uz veliku ljubav i pripomoć gosp. Stipe Barišića (iskrenog štovatelja dobrog o. Antića i dobročinitelja Vicepostulature) temeljnoj obnovi koju su potpuno izveli odlični "pituri" - soboslikari, električari, vodoinstalateri, tehničari centralnog grijanja i dr., a za čišćenje su se pobrinule štovateljice Sluge Božjega: gđa D. Zlatar, Š. Samardžić i č. s. Asumpta, koje su iz Vicepostulature uklonile sve što ne pripada Antićevoj instituciji. Sve troškove su podmirili ta radove Vicepostulature provincija Presvetog Otkupitelja uz štovatelje Sluge Božjega, a najviše firma gosp. Stipe Barišića koja je najveće radove izvela besplatno, i to s uvjerenjem da je njegovu obitelj i firmu za sve potrebe uvijek pomagao zagovor sluge Božjega oca Ante Antića i to od samih početaka. Zagovor Sluge Božjega - tvrdi gosp. Barišić - za njegovu obitelj i sve potrebe i zadatke firme uvijek je bio prisutan, jer je bila prisutna i njihova molitva dobrome i vjernome Sluzi Božjemu. Vicepostulatura svima zahvaljuje i sve stavlja pod nebeski zagovor i pomoć našega budućeg blaženika.

Proslavljeni obljetnici prijenosa tijela

Komemoracija i proslava 36. obljetnice prijenosa tijela dobrog oca fra Ante Antića s Mirogoja u svetište i crkvu majke Božje Lurdske (15. 12. 2006.) svećano je proslavljeni uz sv. mise i propovijedi 14. i 15. prosinca, koje su predvodili vicepostulator fra Vladimir Tadić i fra Josip Lucić, iskreni štovatelj i propovjednik o Sluzi Božjemu (na slici). Riječi propovjednika bile su za lijep broj Antićevih vjernih štovatelja o. Lucića pravi i nadahnuti izljevi srca u zahvalnoj ljubavi prema karizmatskom životu dobrog oca Antića, dok je o. vicepostulator obje večeri pred grobom predmolio molitvu za proglašenje Sluge Božjega blaženim i svetim. Važno je istaći da je i veći broj štovatelja pristupio i sakramentu pomirenja, a to su upravo oni koji su spoznali da svaki iskreni antićevac želi živjeti svoje pomirenje s Bogom koje je Sluga Božji i preporučivao i dijelio.

Mlodari u fond Vicepostulature i troškovi beatifikacije

Fra Mate Gverić, Drniš - 1.500,00 kn; fra Stjepan Matić, Siverić - 450,00 kn; Mara Gagro, Zagreb - 150,00 kn; vlč. Josip Kapš, Trnovac - 1.000,00 CHF; Marija Mihatov - 200,00; Anica i Slavica Žerjav, Zagreb - 150,00 kn; Julija Grabić, Drniš - 100,00 kn; Marko Denona, Zagreb - 450,00 kn; Stipe i Anica Barišić, Zagreb - 500,00 kn; Ivan Barešić, Zagreb - 200,00 kn; Jozo Milanović - 50,00 CAN; Ivan i Marija Pervan - 50,00 \$; Slavka Petarić, Dubrovnik - 50,00 kn; Marija Jedreško - 100,00 kn; Marijana - 100,00 kn; Tomislav K. - 70,00 kn; Ankica i Zoran Milić, Šibenik - 200,00 kn; Anka Jaković, Split - 230,00 kn; Katica Boljat, Kaštel Lukšić - 100,00 kn; čč. ss. Kćeri milosrđa, Preko - 100,00 kn; Anka Bogdanović, Komiža - 50,00 kn; g. Turić, Zagreb - 1.000,00 kn; Danka Jurišić, Baška Voda - 100,00 kn; Fra Ivan Maletić, Šibenik - 2.000,00 kn; fra Mirko Klarić, Dubrava - 500,00 kn; Ljubica Škugor, Dubrava - 100,00 kn; Dane i Rada Škugor, Dubrava - 200,00 kn; ob. D. Paić, Šibenik - 200,00 kn; Ana Dragojević, Dubrovnik - 50,00 kn; Jasna Đenero, Dubrovnik - 50,00 kn; čč. ss. Benediktinke, Hvar - 200,00 kn; čč. ss. Kćeri Milosrđa - 200,00 kn; Neda Oroz, Imotski - 100,00 kn; fra Nediljko Tabak, Ugljane - 500,00 kn; čč. ss. sv. Križa, Rijeka - 50,00 kn; Mila Uravić, Rijeka - 50,00 kn; ob. Vera Šimetin, Zagreb - 200,00 kn; Fra Mirko Marić, Sinj, 1.000,00 kn; Mara Kujundžić, Berlin - 15,00 eura; N. N., DARDA - 40,00 kn; Darinka Kranjčević, Skrad - 50 kn; čč. ss. sv. Križa, Zagreb (Rebro) - 100, kn; obitelj Budimir 50 €.

**PRVOG ČETVRTKA U MJESECU U SVETIŠTU MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU
SLAVI SE "ANTIĆEV DAN" SA SVETOM MISOM, PROPOVIJEDI I
MOLITVOM ZA BEATIFIKACIJU I ŠTOVATELJE OCA ANTIĆA**

PROSLAVA ZA "ANTICEVO 2007."

Prigodom 42. obljetnice sv. smrti i 90. obljetnice svećeničke i odgojiteljske službe Sluge Božjega oca fra Ante Antića u crkvi Majke Božje Lurdske 1. - 4. ožujka 2007.

Dragi štovatelji sluge Božjega oca Antića!

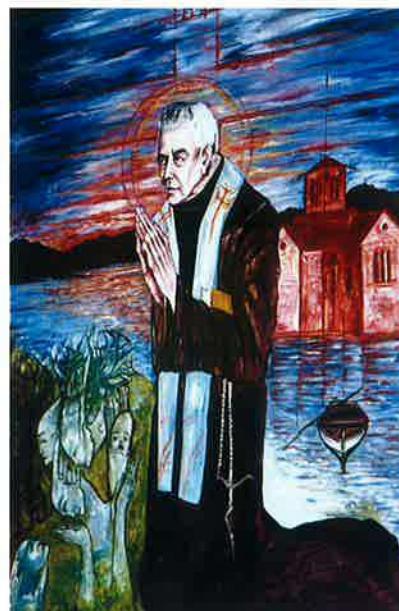
Vama i vašima kao i štovateljima sluge Božjega o. fra Ante Antića iskreni pozdrav sa željom da se svi zajedno s vjerom, ljubavlju i nadom odazovemo na proslavu ovogodišnjeg "Antićevo 2007.", kada ćemo u crkvu i svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu proslaviti trodnevnicom i spomendanom svete smrti (1. do 4. ožujka 2007.) sa sv. misama uz propovijedi u 19 sati. To je početkom korizme svojevrsna duhovna obnova svim Kristovim vjernicima kako ju je preporučivao i Sluga Božji. Predvoditelji euharistijskih slavlja nastojat će nam uputiti poticajne riječi o evanđeoskom životu i življenuju vjere po primjeru oca Antića.

Grob sluge Božjega o. Antića sve se više i iz dana u dan posjećuje; upućuju se svednevice najrazličitije molitve za duhovne, tjelesne i obiteljske potrebe zagovorom Sluge Božjega, o čemu svjedoče i bilježe mnoge preporuke, pisma, zahvale i uslišanja nebeskog zagovora i pomoći dobrog i vjernoga sluge Božjega oca Antića.

Kod groba o. Antića mole se i mladići i djevojke i mlađi supruzi radi osobnih poteškoća u njihovu životu, braku i obitelji; za poboljšanje životnih uvjeta i kod zdravlja duše i tijela.

Svim štovateljima dobrog oca Antića svake večeri prije mise prigoda za sv. ispovijed, a poslije mise molitva pred grobom za završetak kauze i proglašenje blaženim Sluge Božjega.

Stoga ovogodišnje "Antićevo 2007." - 42. obljetnica svete smrti i 90. obljetnica svećenstva i magistralske službe dobrog oca Antića - poziva i nas da se pred Crkvom, koja u Rimu na Svetoj Kongregaciji završava proces za proglašenje blaženim, da se preporučimo Antićevu zagovoru kao i njegovoj nebeskoj pomoći u potrebama našega života i Crkve naše.

**Trodnevница:
Četvrtak 1. 3. 2007.**

u 19 sati
sv. misa i propovijed - **fra
Vladimir Tadić**, vicepostulator - "Sluga Božji i korizmeno obraćenje"

Petak 2. 3. 2007.

u 19 sati
sv. misa i propovijed - **fra
Ivan Nimac**, biskupski vikar Vojne biskupije - "Svećeničko poslanje fra Ante Antića"

Subota 3. 3. 2007.

u 19 sati
sv. misa i propovijed - **mons. dr. Mile Bogović**, biskup gospičko-senjski - "Svećenička revnost kod Sluge Božjega za evanđeosku obnovu redovničkog-svećeničkog i laičkog života Crkve"

**SPOMENDAN
42. obljetnica smrti**

**Nedjelja 4. 3. 2007.
u 19 sati**

sv. misa i propovijed - **dr.
fra Željko Tolić**, provincial Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja u Splitu - "Sveta smrt sluge Božjega fra Ante i skoro uzdignuće na oltar"